

**Het tweede deel van de nieuwe Overtoompsze markt-schipper, of
vermaakelyke Leidsze Kaag**

**Zynde Vercierd met de allernieuwste en aangenaamste
Melodyen en Gezangen**

bron

Het tweede deel van de nieuwe Overtoompsze markt-schipper, of vermaakelyke Leidsze Kaag. Erven
van de Weduwe Jacobus van Egmont, Amsterdam ca. 1760

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_twe004twee01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de [gebruiksvoorwaarden](#).

Aan de liefhebbers der zang-konst.

Liefhebbers, die de Zang Bemind
En Vreugd in zoete Liedjes vind,
Deez' K A A G is daar van vol Gelaaden.
Zing, Kwinkeleer nu met Plyzier,
Het puik van Liedjes vind gy hier;
Geniet veel Vreugd in deeze Blaaden.

**Het tweede deel, van de nieuwe Overtoompsze
markt-schipper, of vermaakelyke Leidsze Kaag,
zynde vercierd met de allernieuwste en
aangenaamste melodyen en gezangen**

**Treur-Lied, over de verschrikkelyke Aard-Beeving tot Lissabon en
andere Plaatszen in Portugal.**

Stem: ô! Holland schoon gy Leeft in Vreê.

ô! GOd wat Ramp en Teegenspoed,
Word ons nu weer Beschreeven,
Al uit het Lissabons Gebied:
Ach! wie en zou niet Beeven,
Hoe God komt met zyn slaande Hand,
Straft met Aard-Beeving veelerhand,
Dat wy ons niet Bekeeren
En doen na Godes Leeren.

Ia God straft haar zeer wyd en zyd,
Om hunne booze Zonden:
Het schynt wel in de laatste Tyd,

Gelyk ik zal verkonden,
 Dat nu door een Aard-Beeving groot,
 Vyftig Duizend Menschen bleeven Dood,
 Huizen, Kerken en Palyzen,
 Storten in met groot afgryzen.

De Koning die was zeer Ontsteld,
 Hy heeft de Vlucht genoomen,
 Uit zyn Palys buiten op 't Veld
 En dat al met veel Schroomen,
 Is in een houte Hut gegaan,
 Om 't Oordeel Godes te ontgaan;
 Alwaar hy zonder Eeten,
 Dag en Nagt is gezeeten.

Des anderendaags kwam een Courier
 By den Koning verheven,
 Heeft hem gebragt de Tyding hier,
 Met Schrikken en met Beeven,
 Dat zyn Familie op het pas,
 Door Gods goedheid behouden was,
 Waar door hy hem verblyden,
 Is na de Stad gaan Ryden.

De Graaf, genoemd Perelade,
 Die heeft de Vlucht genoomen
 Uit het Palys, maar is spade
 Daar droevig om gekoomen,
 Met neegen Domestiken groot,
 Die meede zyn gebleeven Dood;
 't Palys is neer geslaagen,
 ô! God wat droeve Plaagen.

Een ieder was daar zeer Ontsteld,
 Men heeft de Vlucht genoomen,
 Zelfs zonder Kleeren, op het Veld,
 Om den Dood te ontkoomen,
 Waar dat men Vlugten op dees pas,
 De Aard zig open splyten ras,

Daar Vuur is uit gekoomen,
Wat Mensch zoude niet Schroomen.

Het was een groot minuet of tien,
Voor de Aard-Beeving wilt weeten;
Toen kon men op de Ree gaan zien,
Hoe de Scheepen zyn gesmeeten,
Van d'eene na de and're kant,
Uit 't Water op het vaste Land;
Wat Mensch en zou niet Treuren,
Die dit alles ziet Gebeuren.

Te Bilboa, Cadix, Guinee,
Is het Water mee gereezen
En ook op and're Plaatszen mee:
Ach! wie en zou niet Vreezen,
Men ziet hier in ons Nederland,
Die Teekens mee aan alle kant:
ô! Mensch wilt u Bekeeren
En doet na 't geen wy Leeren.

Gantsch Europa klaagt van Teegenspoed,
De Welvaard is aan 't zinken,
ô! Mensch bid dat ons God behoed,
't Zyn ons Zonden die ons krenken:
Nu Lissabon is weg gerukt,
Zit meenig Koopman in den druk,
Dat doet hen nu wel klaagen,
ô! Felle Noodlots Plaagen.

ô! Ramp en Droefheid al te groot,
Wanneer zal dit nog enden,
Nu kan geen Koopman meer zyn Vloot,
Met Koopmanschappen zenden
Na Lissabon, die schoone Stad,
Die eertyds zo veel Schatten had,
Die lyd nu neer geslaagen:
ô! God wat droeve Plaagen.

ô! God ons Ramp is nu zo groot,

Ik stort tot u myn Klagten,
 Wy zyn benaauwd tot in der Dood,
 Och! Wilt het dog verzagten,
 Want onze Zonden die zyn zwaar,
 Gelyk men heeden nu ziet klaar:
 Wilt ons niet meer Kastyden,
 ô! God wilt ons bevryden.

Hier ziet men hoe dat God den Heer,
 Het Land komt te Kastyden,
 Het is om onze Zonden groot,
 Daar wy om moeten lyden,
 Want God, die in den Hemel is,
 Die ons Gedagten weet gewis,
 Als wy maar Kwaad gedenken,
 Zal onze Ziel doen krenken.

Treur-Zang, over de Elende van Lissabon, door de zwaare Aard-Beeving van den eersten November, 1755.

Op een aangenaame Vois.

KOmt hier gy Christenen Schaaren,
 Ziet Gods slaande Hand,
 Laat ons Lichaam bedaaren,
 Van haar Zonden stand
 En hoord na de Elende,
 Van Lissabon met Geklag,
 Daar niemand anders kende,
 Dan den Iongsten Dag.

d'Aard begon te beeven
 En scheurden met kragt,
 De Waters daar beneeven,
 Vloeyden booven magt:
 De Steenrotszen die sprongen
 En splee-

ten van elkaar;
De Huizen neer gedrongen,
't Was bedroeft en naar.

Kerken en Kloosters vielen
En storten ter neer,
De Menschen zag men Knielen,
Aanbaaden den Heer:
Niemand kon het Ontvlugten,
Neen 't was geen Vyands Magt,
Die God verhoorde Zugten,
Zyn 'er van gebragt.

In dees bedroefde Elende,
Raakten groote brand,
Niemand en kon zig wende,
Om te doen bystand:
Geen Menschen konde Loopen,
Of op haar Beenen staan,
Die langs de Straaten kroopen,
Zaagen dit Treur-Spel aan.

Wie was daar zonder Vreeze,
Met geen Dood-Schrik belaan,
Een yder dogt midt deeze,
De Waereld zou Vergaan:
Den Koning hem salveerde,
Al in een houtte Hut
En die het al Regeerde,
Heeft hem nog beschut.

Meer dan vyftig Duizend Zielen,
Zyn daar klyn en groot,
Die onder de Puinhoop vielen,
Elendig Gedood:
Het droevig Lammenteeren,
Van Ouders en Kinders zoet,
Elk riep, ô Heer der Heeren,
Dog ons Ziel behoed.

Deeze Straf des Heeren,
Is ons Buer geschied:
En laat ons tot hem keeren,
Eer het hem Verdriet,
Zo hy met onze Zonden,
Wil in 't Gerigte gaan:
Wie werd 'er dan bevonden,
Om voor hem te bestaan.

Den Heer heeft ons doen blyken,
't Wonder van zyn kragt,
Toen Lissabon dien Ryken
Stad is om gebragt:
Hoe beefden hier de Stroomen,
't Scheen ons een drygement,
't Kan ons ook overkoomen,

Dit bedroeft Elend.

Ik hoop God wil ons Nederland,
Voor zulk een Ramp bewaaren;
En doen de geene weer bystand,
Die dit is wedervaaren.

De Engelsche Matroos, Schipbreuk geleeden, of een Zingende Pantomime.

Op een aangenaame Vois.

OCh! wat is me al overkoomen,
 Op myn laatste Togt die 'k dee,
 Ieder Mensch zou daar voor Schroomen,
 Zo 'k 't Verhaal hem deelde mee:
 Naauwelyks waaren wy Gevaaren,
 Drie Etmaalen ver in Zee,
 Of een Onweer op de Baaren,
 Brak de groote Mast aan twee,
 't Schip dat reisde, 't Schip dat daalde,
 Eindelyk kreeg het zulk een Smak,
 Dat het op een Klip verdwaalde
 En aan Duizend stukken brak.

Toen was 't Mannen berg jou Luizen,
 Zwemmen was het allerbest,
 'k Moest ook als een Eend verhuizen,
 Die gestoord word in zyn Nest;
 Maar wanneer ik Zwom door 't Water,
 Ach! 'k zal 't nooit vergeeten dat,
 Haast een Haay my met zyn Snater,
 In de Boks Gebeeten had:
 'k Ben doen na de Wal Gezwommen
 En aldus 't Gevaar ontsnapt,
 Straks ben ik aan Land gekomen
 En tot hier toe voort Gestapt.

Wat zal ik nu gaan beginnen,
 Nat en koud in deeze staat,
 Maag en Beurs is schraal van binnen:
 Ach! hoe raak ik van de Straat:
 Zo de Hospes nu wil Borgen
 En maar Tappen op Crediet,
 Dan zo ben ik buiten Zorgen
 En ik denk om geen verdriet:
 Hoe geen zwaarigheid voor deezen,
 Heb ik daar de Poen Verteerd;
 'k Wed hy zal zo boos niet weezen,
 Dat hy my niet Crediteerd.

'k Geef de Moed nog niet verlooren,
 Hey couragie dat is gang:
 Zagt! den Hospes mogt het hooren,
 Die zong wis de Baboks Zang:
 Scheerje wilt dan hier vertrekken,
 Of ik zelje op u Pens,
 Met een Bezemstok toedekken,
 Dat je lykend na geen Mensch;
 Daar is 't Wyf, Die is veel zagter,
 Bloed zy heeft my in de Neus,
 'k Wed ze myn roept aanstonds agter,
 Hey daar geeft ze reeds de leus.

De Waardin Zingende teegen Piet.

Wel vriend wat 's u Begeer,
 Wel Vriend wat 's u Begeer,
 Maakt my dat haast te zeggen,
 Want 't Volk hier binnen wagt my daar,
 Ook heb ik niet lang tyd myn Vaar,
 Hoe ziet gy zo Bedroeft en naar
 Komt zegt het my maar.

Piet.

Wel hoe nou Iuffrouw Griet,
 Wel hoe nou Iuffrouw Griet,
 Hebt gy my zo vergeeten,
 Bezie myn wel, Kend gy my niet,
 Ik ben jou oude Klant, jou Piet,
 Die hier veel Geld spandeerde en liet,
 Heugt het u niet.

Griet teegen Piet.

Wel Piet ik zag u nooit,
 Wel Piet ik zag u nooit,
 zo arm en zo pover,
 Ik loof jy hebt jou Geld en Goed,
 Verspeeld, Verhoerd als gy meer doet,
 Daarom gaat maar van hier heel zoet,
 Iou naakten Bloed.

Piet.

Wel Griet wat Praat is dat,
 Wel Griet wat Praat is dat,
 Is 't ernst of is 't Gekken,
 Ik zeg dat ik niet wil van hier,
 Voor dat ik spreek jou Man of Knier,
 Ga Tapt terstond een Kan oud Bier
 En roept heur hier.

Griet.

Wel Schoft nu wil ik niet,

Wel Schoft nu wil ik niet,
Myn Man of Knier gaan roepen,
Gy

zult niet koomen in myn Huis,
Ik merk jy hebt geen Munt nog Kruis,
Daarom maakt hier maar geen Gedruis,
Weg naakte Luis.

Piet.

Weest dog zo haastig niet,
Weest dog zo haastig niet,
'k Zal u myn Reis verhaalen,
Maar zy is door gegaan heel kwaad
En laat myn staan hier op de Straat:
Maar wie komt daar in ryk Gewaad?
Ha! 't is myn Maat.

Zyn Maat geeft hem Geld en zy gaan zaamen in de Herberg, daar Piet toen Welkom was en Zong met een Glas Wyn het Besluit.

Laat ons Vroolyk zyn,
By de Meisjes en de friske Wyn;
Hey! wakker aan 't Glas,
Grypt ras lustig aan,
Laat de Wyn na binnen gaan,
Kom schenk nog eens in
En Klinken wy Verheugd van zin.

Een Nieuw Vermaakelyk en Amoureuus Lied, van al het geen dat een Hengelaar is ontmoet, terwyl hy uit Viszen ging.

Stem: Ik voer lest om een Baarsje.

ONlangs ging ik om wat Baarsjes
By een Dorp niet ver van Stee:
'k Maakte Hengel, Zim en Laarsjes,
Kanis, Wurm-Schootje ree
En ik ging styfjes heenen Stappen,
Met een Pypje in me Mond,

'k Wou een Zoopje laten Tappen,
Maar ik niemand op en vond.

'k Huerden van een Boere Besje,
Een klein Schuitje, 'k Kogt wat Bier,
Met een Kooltje in een Tesje,
Om gestaag te hebben Vier:
Hier mee Voer ik door een Slootje,
Tot een hol Gebaggerd Nat,
'k Pylde strakjes met myn Lootje,
Of Myn Dobber diepte had.

'k Streek myn Pen, Besloeg myn Haakje,
Ik kreeg eens Hoek maar het was mis,
'k Zey, Gaat diefje ik wed ik raakje,
Zo myn Worm taaytjes is
En daar is 't, Dat is een Quantje,
Dat 's een Baarsje als een Ping,
't Moet al evenwel in 't Mantje,
Of ik nog wat grooter ving.

't Was gedaan, geen Visje haptten,
'k Roeyde na de andere kant,
Daar een Meisje Turrif Traptten,
Op het uitgetrokken Land:
'k Stond en keek steeds na haar Treedjes,
Dat ik 't Viszen schier vergat,
Hoe zy douwde met haar Leedjes,
Hoe zy drilde met 'er ...

'k Sprak, Wel Troosje hoe dus drukjes,
Heer wat doeje Arrebeid,
Om de Kluitjes Flodder-stukjes,
Rust een lutje liefste Meid,
Lusje niet een reis te Drinken,
'k Heb nog Biertje in myn Kruik,
Lang jou Potje ik zal wat schinken,
Non, ey! lapt het in jou Buik.

't Meisje liet haar wel gezeggen,

Ik ging by haar zitten neer:
 'k Liet myn Hengel-Tuigje leggen,
 'k Dogt niet eens om 't Viszen meer:
 Doe geraakten wy aan 't mallen,
 Na het Drinken heel en half,
 'k Kittelde haar Mamme-Ballen,
 Dat zy kwylde als een Kalf.

Na dat koddig Ginnegappen,
 Zey zy, Och! gy doet my zeer,
 'k Moet myn Stukje af gaan Trappen,
 Keerd gy aan jou Viszen weer:
 Maar zo haast ik weer als vooren,
 Teeg na groene Kruide blaau,
 Was myn Worm-stof verlooren
 En ik bleef Verleegen staan.

'k Vraagden het Sloofje, Maar het slutje,
 Zey ten was 'er niet gestort,
 'k Zey nu kom en zoekt een Lutje,
 'k Loof gy hebt het in jou Schort:
 Wel bevoel myn, zey zy strakjes,
 'k Heb het zeeker niet Gezien;
 Ik doorzocht haar Boere-Pakjes,
 Daar ik 't vond digt by haar Knien.

Een Nieuw Lied.

Stem: Van Orpheus.

IK lag laatst op een Morgenstond,
 Te Droomen op myn Bed,
 Dat aan myn zey lag Roozemonnd,
 Heel Naakend, Blank en Vet,

Haar Oogjes waaren als Vergit,
 Haar Kaakjes als een Roos,
 Geplant op zuiver Lely wit, *bis*.
 Die ik voor 't beste koos. *bis*.

Haar Tandjes waaren Paarlemoer,
 Een Kloofje in haar Kin,
 Verdubbeld met een Paarelsnoer
 Van Venus Min-Godin;
 Haar Borsjes waaren Appelrond,
 Gelyk als Melk en Room,
 Op elk een Robyntje stond, *bis*.
 Die Kuste ik zonder schroom. *bis*.

Haar schoone Lighaam nederwaard,
 Was net als een Albast,
 Niet langer dan twee Spannen daar 't,
 Een aardig Kloofje was:
 Haar Buikje myn een Kruidberg scheen,
 In Venus Tempel staan,
 Op het Pilas van Elpenbeen, *bis*.
 Beplant met Lelyblaan. *bis*.

De Tempel daar men Offer doet,
 Van 't beste dat men heeft,
 Ia zelf daar men Vlees en Bloed
 En al ten besten geeft,
 Daar vroeg ik of ik in mogt gaan
 En doen myn Offerhand:
 Zy lonkte myn zeer Vriendelyk aan, *bis*.
 En drukte my myn Hand. *bis*.

Ik boog my voor haar Min-Altair,
 Ik krooper digt by in,
 Gestrengelt Kusten wy elkaar,
 Met Kusjes vol van Min:
 Maar doen myn Offer was volbragt,
 In 't binnenst Tempel-Choor,
 Ontwaakte ik heel onverwagt, *bis*.
 Die Schoone ik verloor. *bis*.

Een Ameureus Lied, tusschen Damon en Philida.

Op een aangename Vois.

PHilida was neer gezeegen,
 In de schaduw van de Zon,
 Met haar Keurslyf half Ontreegen,
 Digt by een klaar Waterbron
 En zy Droomden overluid,
 Dat zy met den Herder Damon was de Bruid:
 Damon kust, Naar uw lust,
 Want uw Minnebrand moet zyn geblust.

Damon, die dat zoete Droomen,
 Had verstaan van woord tot woord,
 Is terstond by haar gekoomen,
 Dat heeft zyn jong Hert bekoord
 En zyn jong Hertje dat lilt en beeft,

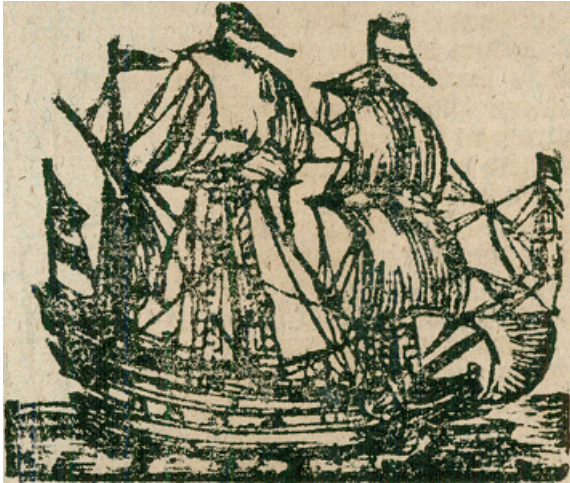
Om dat hy de assurantie niet en heeft
 En hy Zugt, Dat de Lugt,
 Wedergalmt van zyn ongenugt.

Wel, sprak hy, wie heeft zyn Leeven,
 Zulk een Blooheid meer gezien,
 Waarom in 't Verdriet gebleeven,
 Blooheid wilt dog van myn vlien:
 Hier op bekeek hy zyn Philida,
 Alderschoonste, zey hy, zonder wederga,
 Mogt myn lust, Zyn geblust,
 Dan was Damon zyn jong Hert gerust.

Hier op ging hy haar lief koozen,
 Zy ontwaakten, met angst belaan,
 Schaamte pronkt met roode Roozen,
 Als zy Damon daar zag staan:
 Ach! zey zy, Herder Damon ziet,
 Ik ben tot uw Wil; Doe wat de Min gebied:
 Doen Bezweek zy aan een Beek
 En haar roode Kaakjes wierden bleek.

Straks met Honderd Duizend Kusjes,
 Heeft hy zynen Brand Geblust
 En voldeed zyn Minnelusjes,
 Doe was zyn jong Hert gerust:
 Hy drukte beide haar Borsjes bloot,
 Haar rooder Mondje hem een Kusje bood,
 Toen de Zon, onder gong,
 Scheiden zy beide van de Bron.

Philida begon te Zugten:
 Ach! ach! wat is myn geschied;
 Damon sprak, Lief wilt niet dugten,
 Gy zyt die myn Ziel gebied;
 Ik zal u eeuwig zyn Getrouw,
 En Eeren als een Man zyn Vrouw,
 Zo dat zy, Alle bey,
 Stelden de zwaarigheid aan een zey.

De Verbeterde Meisjes Neering, binnen de Stad Amsterdam, door het Gelukkig Arriveeren van de Oost-Indische Retour-Scheepen, die in het Jaar 1756. zyn t'Huis gekoomen.

Stem: Van het Drukkers Deuntje.

Verheugt u nu met Hert en Zinnen,
d'Oost-Indies-Vaarders die zyn binnen,
Zoete Meisjes waagt een kans,
Zy zyn zeer rykelyk Gelaaden,
Gy kunt u Lusjes nu Verzaaden:
Kom lustig toe allon avans.

Zy brengen mee veel Kostelykheden,
Van Perels, Goud en zyde Kleeden,
Chits, Porcelyn, in overvloed,

Theetje, Theeboey, Plaatn gezeeten,
Daar zy zo droevig voor Gezweeten
Hebben, Meisjes zo is hy goed.

Hoe meenig zoete Sjappetoutje,
Vind nu zyn lieve mooie Vrouwtje
Bevrugt, of met een Kind drie vier,
Of in een Scherm-School wilt weeten,
Daar zy voor mooie Meid gezeeten
Is en laat Speelen met de Lier.

Het is nu alle Daag Compriesje,
By Kaatje, Klaartje, Kee en Niesje,
Bikken en Buizen dat wat deugd,
't Heeft haar in lang niet moogen beuren,
Daarom moeten zy om te scheuren,
Nu Ioelen, Woelen met veel Vreugd.

De Dogters van 't eerlyk Zeedykje,
Die koomen mee al om een Kykje
En zien 'er Engelagtig uit,
En koomen voor den Dag zo netjes,
Zeer lief en bolletjes en vetjes
En vlaszen mee al op de Kluit.

Zy Nygen dat het Hembd komt sleepen
En door zulke raare Kneepen,
Verzukkelen zy den armen Knegt:
Als zy hem dan met groot verlangen,
In haar strikken hebben gevangen,
Dan is 't hou aan, zet deur, hou regt.

In 't Slykstraatje Bakt men Wafels,
Daar zit men als Prinszen aan Tafels,
In 't Varkens Thuintje Tapt men Wyn,
Van daar na dat lieve Fontyntje,
Daar Tapt men lekker Bier en Wyntje,
Wel hey wie zou 'er Dood voor zyn.

De lekkere Waartjes en Waardinnen,
Die roepen nu al Vriend komt binnen,

Ik heb hier schoonder Vryjigheid,
 Ik heb een alderliefst zoet Meisje,
 Zeer Poezel, Blank en Glad van Vlysjje,
 En 't Beddetje is hier Gespreid.

Zo word de lieve Tyd versleeten
 En ondertusschen moet je weeten,
 Verloopt de Tyd en 't Geld raakt hor:
 De Waard met twee voor een te Schryven,
 De Hoertjes speelen met zyn Schyven,
 En zo raakt hy in kort gants dor.

Dan moet dat Gekkelyke Mantje,
 Weer na dat lieve Apelandje,
 Want daar en is geen Hoer of Waard,
 Die met zyn Naars hem wil aan kyken,
 Hy mag wel zoetjes heen gaan stryken,
 Want ziet zyn Poeier is verhaard.

Zo lang als Sjappetouw zyn Schyven
 Duurden, wou zy wel by hem blyven,
 Maar dat is 't slimst van al den bruy,
 Zo haast de kans komt te verkeeren,
 Dat daar niet meer valt te Verteeren,
 Is 'er voor hem geen Duit tot Huy.

Op een Transpoort en een Schuld-Briefje,
 Adieu Piero, Adieu myn Liefje,
 Vaard hy weer heen, hy is 't gewend,
 Zo Vaard het arme Zukkel-Broertje,
 Voor Waard, Waardinnen en voor 't Hoertje,
 Zo lang als hy Leeft tot zyn end.

Een Vermaakelyke Klugt, voorgevallen tusschen twee Dienst-Meisjes, zynde de eene de Werk-Meid en de andere de Keuken-Meid, welke drie Jaaren by malkander Gewoond hebben en hoe dat de eene is Bevrugt geraakt. Onlangs binnen deeze Stad voorgevallen.

Stem: Van de Narren.

IK heb al weer wat nieuws in myn Kraam,
Een aardig Klugje, komt luisterd te zaam,
Het is een zaak heel zelden gehoord,
Gelyk ik u hier zal brengen voort.

Al van twee Meisjes heel wel bekend,
Zy hebben gediend ook hier omtrent,
Een in de Keuken de aar voor Werk-Meid,
Zy hebben malkaar ook liefjes Gevryd.

Twee Meisjes malkaar te Vryen dat 's raar,
De een moet in de Kraam, wie is nu de Vaar,
Want men heeft het al voor Iaaren gehoord,
Dat van twee Vrouwen niet kan koomen voort.

Myn dunkt den eene moet zyn aan zyn Lyf
Gesteld als Man, al gaatze voor Wyf;
Maar als dat Kindje komt voor den Dag,
Zo mag men het noemen van 't Vrouwe geslagt.

Dat Kind heeft twee Moeders is dat niet raar,
Dog een van die twee moet weezen de Vaar,
Die nu krygt de Broek dat is 'er een Held,
't Is best dat men die voor de Vader steld.

Hier van twee Vrouwtjes te maaken een Man
En Vader met een van 't Kindje dan,

Men zegt het is de Keuken-Meid,
Dat zy meer heeft als wel diend gezeid.

Zy heeft het Vuur zo wel gestookt,
Maar by de Meid haar Potje gekookt,
Dat nu al word gaar, is dat niet raar,
Het Keuken-Meisje zal weezen de Vaar.

Gy Vrouwen Geslagt, wie dat gy zyt,
Zyt gy zo gesteld, diend voor geen Meid,
Speeld liever voor Man, toon dat gy wat kan,
Dan Digt men daar geen Liedjes van.

Aanspraak van een Bedroogen Dogter, tot haar Minnaar.

Op een aangenaame Vois.

Dogter.

OCh myn lieve Coridon!
Fidon, fidon van falla derida,
Trouw jy my niet gy moet weeten waarom,
Fidon van, enz.
Mind gy een ander liever als myn,
Ia ja liever als myn,
Zegt Coridon wat Reeden moogen het zyn:
Fidon, fidon van falla derida.

Jongman.

Heeft Cupido zyn zoete Min,
Fidon, fidon van falla derida,
Uw zo geschooten ten Boezem in,
Fidon van, enz.
Dat gy uw Trouw zelfs presenteerd:
Ia ja zelfs presenteerd:

Zulke Meisjes werden niet begeerd:
Fidon, fidon van falla derida.

Dogter.

Zyn dat de beloften, ô! Coridon;
Fidon, fidon van falla derida:
Als gy plukten myn Maagdeblom;
Fidon van, enz.
Onder de Reeden al van de Trouw,
Ia ja van de Trouw,
Zult gy my nu laten in den rouw;
Fidon, fidon van falla derida.

Jongman.

Weg onnozele Venus Kind,
Fidon, fidon van falla derida,
Heeft u de Liefde het Hert verblind?
Fidon van, enz.
Ik heb u Gevryd, dat is wel waar,
Ia ja dat is wel waar:
Ach! Trouwen zoete Meid dat 's ver van daar;
Fidon, fidon van falla derida.

Dogter.

Ach! Coridon kunt gy de Min,
Fidon, fidon van falla derida,
Zo ligt stellen uit uw zin;
Fidon van, enz.
Laat gy my nu in den rouw,
Ia ja in den rouw,
Zo ben ik geen Vryster en ook geen Vrouw;
Fidon, fidon van falla derida.

Jongman.

Zoete Zusje maakt geen Verdriet;
Fidon, fidon van falla derida,
Gy zyt de eerste of de laatste niet;
Fidon van, enz.
Veele Meisjes in ons Land,

Ia ja in ons Land,
Die door de beloften blyven in schand;
Fidon, fidon van falla derida.

Dogter.

Coridon door u loos Bedrog;
Fidon, fidon van falla derida,
Hebt gy my in 't Verdriet gebrogt;
Fidon van, enz.
Nu dat myn Eertje is van kant,
Ia ja is van kant,
Laat gy Bedrieger my in schand;
Fidon, fidon van falla derida.

Besluit.

Oorlof Dogters wie gy zyt;
Fidon, fidon van falla derida,
Als u eenen Minnaar Vryd,
Fidon van, enz.
Doed dan niet als deeze Maagd,
Ia ja als deeze Maagd,
Eer gy het u te laat beklaagt;
Fidon, fidon van falla derida.

**Hier Zingt Jan Klaaszen een Vermaakelyke Vryagie, die tusschen
een Oud Man en een Jonge Vryster onlangs is voorgevallen.**

Op een aangename Vois.

Oude Man.

ACh schoone Jonge Maagd,
ô! Pronkbeeld van de Lenthe,
Mogt ik zo 't u behaagt,
U groente op my enten,
Ik ley duizend tormen-

ten,
 En dat om u zoet Aanschyn,
 Laat my van u Troost genieten,
 't Zal myn nimmermeer verdrieten,
 Want ik zal, Want ik zal in druk en pyn,
 U lieve Dienaar zyn.

Vryster.

Wel Ouden Rochelpot,
 Waar toe dit Treurig klaagen,
 U Baard die is besnot,
 Wat moogje koomen vraagen,
 Meent gy dat ik myn Daagen,
 Slyten zou met u Perzoon:
 Weg jou Tandelooze Babberd,
 Ziet u Tabbert is beslabberd,
 Ouden Gryn gaat neemt een Roer
 en zoek een Beste-Moer.

Oude Man.

Ach! aardig jeugdig Dier,
 'k Zal u in Zyde Kleeden,
 Na d'aldernieuwste Zwier,
 Vercieren uwe Leeden,
 Wilt u aan myn besteeden,
 'k Zal u maaken een Me-Vrouw,
 Want van al myn Goude Schyven
 Zult gy Meesteresze blyven,
 Gunt myn maar, Gunt myn maar, ô! zoete Meid!
 U jonge Zuiverheid.

Vryster.

Wat zou myn al u Goed,
 En u Gezelschap baaten,
 U Lyf is zonder Bloed,
 U Beenen hebben Gaaten,
 Gy Rochelt booven maaten
 En u Vel is zo beschroeit,
 In u Handen schynen Blaaren:
 Neen ik zal myn wel bewaaren,
 Schuddebol; Weg met u Gout,
 Ik kies een Ionk voor Oud.

Oude Man.

Lief gy zyt onbedagt,
 De Ionkheid die loopt heenen
 En trekken op by Nagt
 En laten u alleene,
 Des Avonds zitten Weenen,
 Maar een oud Wys Verstand,
 Blyft geduurig by zyn Vrouwtje
 En bewaard het Vuur en 't Kouwtje:

Zoete Praat, zoete Praat en Tyd verdryf,
Houd d'Ouderdom by 't Wyf.

Vryster.

Weg Oude Saggelaar,
De Ionkheid is weer Vroolyk,
Daar de Oude Bestebaar,
By 't Vuur

zit als een Moolyk
 En Knort en is zo oolyk,
 Of hem staag de bleeke Dood,
 Zat al agter in zyn Dermen,
 Iigt en Podegra en Kermen,
 Is voor 't Wyf, Is voor 't Wyf een groote Plaag,
 By Nagt en ook by Daag.

Oude Man.

Ach! Lief de Ionkheid heeft
 Zomtyds weer kwaad Gebreeken,
 Die dikwils kwaalyk Leeft,
 Zo dat men diend gestreeken,
 Ik wil van geen Morbum spreken,
 Daar men zomtyds kwynt en stinkt,
 Waar door dikmaals ook de Vrouwen,
 Raaken in een groot benouwen,
 D'Ouderdom, d'Ouderdom die is bewaard,
 Dat die geen Vrouw bezwaard.

Vryster.

Een eerlyk jonge Kwant,
 Zal zulk een kwaad wel haaten:
 Gaat Ouden Zevertand,
 Gy zult myn niet Bepraaten,
 Gaat Wandelen uwer Straaten,
 Met u hoog gebulten Rug:
 Ach! gy kruipt al in u Schelpen,
 Hoe zoud gy een Dogter helpen;
 Neemt u Kruk, Neemt u Kruk, Neemt u Kruk en gaat dog heen,
 Verbind u blaauwe Scheen.

Oude Man.

Wel is het dan om niet,
 Is dan myn moeite verlooren:
 Ach! schoone voor u ziet
 En laat u niet Bekooren,
 Ligt krabt gy nog u Ooren,
 Want u groote Spytigheid,
 Kon gy wel te laat beklagen,
 Dat gy dus steld u behaagen,
 In de Ieugd, In de Ieugd en mal gedaan,
 Geeft my een Afscheid-Zoen.

Vryster.

Weg Ouden Buitelaar,
 Zou gy myn Lipjes raaken,
 Wat wilt gy zoete Vaar,
 Wilt nu een Moolen maaken,
 Om 't Koorn nog te kraaken,
 Van het weinig dat u rest;
 Gaat na de Reguliers Tooren,

Koopt een Dood-Kist na behooren,
In de plaats, In de plaats al van een Vrouw,
De Dood die volgt na jou.

Oude Man.

Wat baat my nu myn Goud,
 Wat baaten nu myn Schyven,
 Ik ben de Meid te Oud,
 Ik moet alleenig blyven,
 Zy wil geen Oude styven,
 Maar een fris en jeugdig Kwand;
 Wel ik mag het dan verzoeten,
 Met een Flesje aan myn Voeten,
 Wel ik ga, Wel ik ga, Spytige Pry
 En schey uit het Gevry.

Vryster.

Gaat heen gy Oude Gryn,
 Gaat gaat myn Zaggelaartje,
 Gaat zoekt een Oude Tryn,
 En maakt een Roggel, Paartje,
 Ik wagt een jeugdig Aartje,
 Bloed hoe ben ik nu Verblyd,
 Dat ik van dat Roggel klaagen,
 Ben verlost en weer ontslaagen,
 Neen ik ben, Neen ik ben voor zo een Bloed,
 Zeeker niet Opgevoed.

Een Nieuw Lied, tot Lof van Batavia.***Op een aangenaame Vois.***

BAtavia, Kasteel ten toone,
 Hoofd-Stad van heel India,
 Daar nu veel Hollanders Woonen,
 Van ouds genaamt Iaketra,
 In u heb ik verkeerd
 En veel dingen geleerd,
 Van goed en kwaad,
 Myn wel verstaat,
 Dat daar niet aan mankeerd.

's Is nu ruim vyf Jaar geleeden,
 Dat ik kwam in 't Injes Land
 En met myn Voeten kwam getreeden,
 Binnen de Poort al van 't Vierkant,
 De Galg het eerste was,
 Die ik aanschouwden

ras,
 Ter Regterhand,
 Trad ik faljant,
 Regt uit op 't zelfde pas.

De Sneesze Kerk voorby gegangen,
 Zo regt in de Lepel-Straat,
 De Zand-Zee was myn verlangen,
 Roemelakke myn wel verstaat,
 Zo na de Utrechtze Poort,
 De groote Revier aanhoord,
 De Heere-Straat,
 Voorby men gaat,
 Het is wel meer gehoord.

De Tygers-Gragt zeer fraay ten toone,
 Dat is het Pronkje van de Stad,
 Daar men vind zo meenig Schoone
 En daar zomtyds schuilt wel wat,
 Van het Hollandsche Kruit,
 Mastiesze zoet van Geluit,
 Zy gaan zeer Rein,
 Met Baaitjes fyn,
 Of zy waaren de Bruid.

's Nagts zy in een Prauwkje Vaaren,
 Met haar aangenaame Spel
 En de Jongmans vind men daare,
 Op de Sneesze Walangs wel,
 't Woord is al Monsieur,
 Aanziet u Serviteur,
 Een Theetje fyn,
 Van Spaansze Wyn,
 Kom Maire dat is de fleur.

Pienang diend daar niet vergeeten,
 Met een Bonkes naar haar wil:
 Wat geschied daar in 't Secreeten,
 Dat zal ik wel zwygen stil:
 Een Meisje fris van Gestalt,
 Die gaaren Stoeit of Malt:
 Zo 't spreekwoord zeyd,
 Kortswyligheid,
 Ligt agter over valt

De Vroomen wil ik niet gelyken,
 By het Volkje ligt van Aard,
 Die zo gaaren het Vosje stryken
 En speelen Ruitte te Paard,
 Want zy zyn Excelent,
 Tot het mallen zo gewend:
 Vroolyk te zyn,
 In Bier en Wyn,
 Al met de Ionkmans jent.

Vaart wel gy Hooren-Beesten verheeven,

Hoeren-Waardinnen al van 't Vierkant,
Myn Schip leid al afgedreeven
En 't is vaardig ende kant,
't Scheidmaal heb ik verstaan,
Dat is in

't Fort gedaan,
 Nu moet ik voort,
 Al na Scheeps Boord,
 Als de Landwind waaid aan.

t'Za Vryers wilt u Anker ligten,
 De Landwind koelt mooitjes op,
 Wilt u Mars-Zeil maar los Binden,
 Loopt ze vaardig in den Top,
 't Eiland Onrust voorby,
 Bantem paszeerden wy,
 t' Sinterklaas Baay,
 Kreegen wy fraay,
 Nog vyf Koe-Beesten bly.

Van daar gaan wy ons Anker ligten
 En scheiden doen van Beurs en Zwaan
 En zyn zo tot onderrigten,
 De Straat Sunda uit gegaan,
 Voorzien al voor de Reis,
 Van Spek, Arak en Vlys:
 Een schoone Vloot,
 Elf Scheepen groot,
 God geeft ze behouden Reis.

Een Nieuw Herders Lied.

Op een aangenaame Vois.

OF ik schoon een Herder bin,
 Nogtans ik de Vryheid min,
 Zy is alleen het zoete Leeven,
 Dat myn kan Vernoeegen geeven,
 Ik stond nooit myn Herders Staf,
 Voor geen Kroon, Voor geen Kroon Nog Scepter af.

's Morgens als ik het Velt beschouw,
 Nat besproeit van friske Douw,
 Dan haal ik na myn gevalle,
 Al myn Schaapen uit de Stalle,

Dan gaan ik Vernoeft en Bly,
Met myn Schaapjes, Met myn Schaapjes In de Wey.

Pas wel op myn Hond blyft my
Als een trouwe Waker by,
Of ik Waak of wil gaan Slaapen,
Hy Behoed my met myn Schaapen,
Hy Behoed my voor meer kwaad,
Tot den Dag en, Tot den Dag en Den Avond laat.

En valt my den Tyd wat lang,
Dan Zing ik een Veld Gezang
En ik ga onder het Gelommerd
Van het Geboomte onbekommerd,
Speelen op myn Veld-Schalmey,
Die maakt myn, Die maakt myn Van Zorgen vry.

Als my Dorst of Honger kweld,
Dryf ik aan een Beek op 't Veld
En ik ga myn Schaapjes Waszen,
En kryg uit myn Herders Taszen,
Kaas en Brood en ik spys my:
Ach! hoe lekker, Ach! hoe lekker Smaakt dat my.

's Avonds dan Dryf ik myn Vee,
Na haar Kooy of Leger-Stee,
En ik ga myn Vreugd vermeeren
En van myn Schaapjes 't Melk geneeren,
Dan zo Leef ik ongekweld,
Schoon myn niemand, Schoon myn niemand Hier niet teld.

Een Nieuw Amoureuus Jagers-Lied.

Op een Hoogduitsze Wys.

IK Droomde laatst by Nagten,
 Dat ik lag by een Harderin,
 Cupido deed zyn Klagten,
 Door het Speelen al van de Min,
 Tot het einde van haar Vreugd,
 In het Bloeyen van haar Jeugd:
 Zy meenden daar te Sterven,
 In het Bloeyen van haar Jeugd.

Ik had nog een nobel Drankje,
 Ia gelaaden in myn Tas,
 Dat zal ik myn zoet Lief schenken,
 Uit Liefde een volle Glas:
 Dat Drankje verkwikten haar Hert,
 Ia Geneezen was al haar Smert,
 Toen kwam zy weer by haar zelven,
 Tot Vreugde van myn jonk Hert.

Ik had al myn Kruit verschooten
 En doe liet ik myn Iaagen staan,
 Dat heeft my ook niet

verdrooten,
 Drie reizen met haar gedaan:
 Ik nam myn Tas en het Geweer,
 Ik leide haar te Velde neer
 En doe zeyze myn lieve Iagertje,
 Komt Morgen nog eens weer.

Als Aurora kwam verschynen,
 Op een klaaren ligten Dag
 En ik hoorden de Wyman Blaazen,
 Terwyl ik nog by haar lag
 En doe ley ik daar weer op aan:
 Zy liet my ook weer begaan;
 Ik schoot 'er een nobel Beesje,
 Al in haar onderpand.

En dit moet ik nog verhaalen,
 De laagers hebben genoeg,
 Van alle de Oost-Indies-Vaaren,
 Hoe zy zitten in de Kroeg
 En Zwieren vroeg en laat,
 Met de Meisjes langs de Straat,
 Zy koomen in veel ligte Huizen:
 Dat haar Geldje zo op raakt.

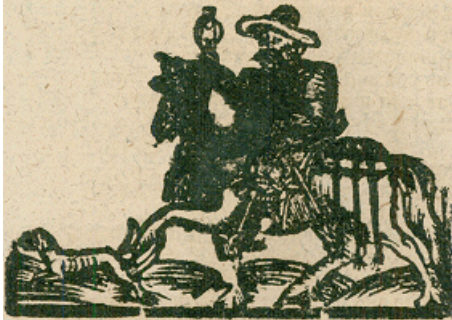
Oorlof gy Ionkmans allen,
 Als gy uit laagen gaat,
 Laat u myn Raad gevallen,
 Gaat Wandelen langs de Straat:
 Neemt u zoet Lief by de Hand,
 Leidze aan de klare Waterkant,
 Al onder de Boompjes groene,
 Daar de Liefde blyft even kant.

In de Ridder-Straat wilt weeten,
 't Kollegat daar omtrent,
 Dat is haar nog niet vergeeten,
 Daar bennen zy wel bekend,
 Daar zitten de Meisjes dan,
 Die haar wel Streelen kan,
 't Is om de Oos-Indies Vaarders,
 Waar zy om Treuren gaan.

's Morgens vroeg wilt weeten,
 Dan koomen zy uit de Ionker-Straat,
 Na 't Oost-Indies Huis toe treden,
 Daar staan zy ook Paraat,
 Om te kyken hier of daar,
 Zy zien na de Oost-Indies Vaar
 En die weer mee te krygen,
 Dan zyn de Hoertjes klaar.

Als 't Geld is op wilt weeten,
 Dan zitten zy in de Nood,
 Of zy in haar Broek Gescheeten hadden,
 Vrienden dit aanhoord

En dan moeten zy weer voort,
Met een leege Kist aan Boord,
Zy moeten dit de Hoertjes wyten,
Die 't Geld zo brengen door.

Een Nieuw Lied, van een Ruiters en een Meisje.

Stem: Wy wenschen u Geluk, ô! Vorst.

MYN Hert is voor altyd verzeid,
 Aan zo een jonge Maagd,
 Die my beneemt myn Vryjigheid,
 Daar zy haar Roem op draagt:
 Maar zy is ook met Min doorwond,
 Om dat ik Kus haar rooder Mond,
 Zomtyds, zomtyds, zomtyds.

Myn Lief die komt dikwils by my,
 Dan zyn wy met ons tveen
 En zit wat aan myn groene Zey,
 Veel Kusjes ongemeen
 Maar haastig moet zy weer na Huis,
 Dat is voor ons een droevig Kruis,
 Zy gaat, zy gaat, zy gaat.

Dan hebben wy wel braaf Gekust,
 Maar dan moet zy weer heen,
 Ons Minnebrand blyft ongeblust,
 Wy moeten zyn te vreen,
 Tot dat dog eenmaal komt die Dag,
 Dat men malkander Kuszen mag,
 Myn Lief, myn Lief, myn Lief.

Die Hoop die blyft myn altoos by,
 Dat ik eens Triumpheer,
 Daar was geen blyder Dag voor my,
 Als ik kreeg myn Begeer,
 Dan heb 'k in 't wagten geen Verdriet,
 Als my maar eens myn Wil geschied,
 Ik hoop, ik hoop, ik hoop.

Laat ons dan wagten na die Tyd,
 Met een geduldig Hert,
 Als wy eens door Gods goedigheid,
 Bevryd zyn van die smert:
 Dan blyf ik by u voor altyd,
 In alle Vreugd en Vroolykheid,
 In 't groen, in 't groen, in 't groen.

Dan Leeven wy in Eer en Deugd,
 Als twee getrouwde Lien,
 Wy wenschen dat wy eens met Vreugd,
 Dat Uur haast moogen zien,
 Dan Leefden wy regt met malkaar,
 Als een Verlieft Vereenigt Paar,
 In Min, in Min, in Min.

Beklag-Lied, van een Jonkman, die tot Hamburg Onthoofd is, na dat hy 16 Jaar in Oost-Indiën was geweest.

Stem: ô! Holland schoon.

AAnhoord gy Menschen wie gy zyt,
 Wat ik u zal Verhaalen,
 Hoe den Satan met Listigheid,
 Een Ionkman bragt aan 't Dwaalen,
 Als ik zal Verhaalen in dit Lied,
 't Is tot Hamburg alzoo geschied,
 Daar raakten hy aan 't Klinken,
 Met Gezelschap aan 't Drinken.

Een Ionkman in 't Gezelschap was,
 Die begon Kwestie te maaken,
 En vatten hem daar by zyn Kop,
 Sloeg het Mes op zyn Kaaken:
 Dees goede Ionkman dit vernam,
 Hy wierd zeer Toornig ende Gram,
 Trok het Mes uit de Scheede,
 Stak hem Dood daar ter Steede.

Doen Vlugten hy na Amsterdam,
 Ging na Oost-Indien Vaaren,
 Daar hield hy hem vroom en bekwaam,
 Daar was hy zestien Iaaren:
 Hy kwam van daar hier wederom,
 Twee Duizend Gulden was zyn zom,
 Die hy daar meede bragten
 En na zyn Ouders tragten.

Hy reist toen weer na Hamburg dra,
 Om zyn Ouders te bezoeken,
 Die Woonden doen te Altena
 En kwam daar met verkloeken:
 Zyn Ouders die verschrikten zeer,
 Als zy hem zaagen daar al weer:
 Zy spraaken met verflouwen,
 Wilt u verborgen houwen.

Doen sprak hy Vader, Wie zou daar,
 Myn van die Tyd nog kennen,
 Daar 't is geleeden zestien Jaar,
 Ik zal by die ligte Benden
 Niet meer verkeeren, zwyg maar stil,
 Op dat niemand krygt zulken gril,
 Die myn zou gaan Verraaden,
 Wie zou myn Bloed verzaaden.

Kort hier na trekt hy na Hamborg,
 Als hy daar was gekoomen,
 Vryd hy een Dogter zonder zorg,
 Maar die bragt hem in schroomen,
 Hy Vryden haar drie Maanden tyd,
 Hy kreeg op 't laatst van haar verblyd,
 Het Ja-woord daar verheeven,
 Door Liefde tot haar gedreeven.

Hy gaat Vroolyk van haar met vlyt,
 Zonder iets kwaads te denken,
 Daar kwam een Vrouw by deeze Meid,
 Die kon hem dit nog krenken,
 Die sprak tot haar met woorden dan,
 Zult gy Trouwen zoo'n wreede Man,
 Die met een wreed accoorde,
 Een Ionkman ging Vermoorde.

Wel Buur-Vrouw sprak dees Meid, ô! Heer,
 Is dit een Moordenaare,
 Die myn Bemind van Herten zeer,

Wat Droefheid komt myn baaren,
 Is dit de Vreugde die ik zag:
 Ach! ik beklaag den eersten Dag,
 Dat hy by my kwam keere,
 ô! Dood, veld myn daar neere.

Dus komt hy weer des anderendaags,
 Al by zyn Bruid verkeeren:
 Ik ben Bedroeft als ik u zie,
 Sprak zy met groot Hertzeere,
 Want ziet ik u nooit Trouwen zal,
 Zo lang ik Leef op 't Aardsche Dal,
 Want gy ging met Verstooren,
 Een Ionkman wreed Vermoorden.

Hy sprak, Myn Lief zegt my ydoon,
 Wie dat dit heeft gesproken,
 Ik ben een eere lyk Perzoon,
 Is ons Liefde gebrooken,
 Zo wens ik dat van stonden aan,
 De Dood myn haalden hier van daan,
 Doen ging hy van haar heeden,
 Is na 't Geregt getreden.

Hy sprak, Myn Heeren hoord myn bee,
 Ik ben een Moordenaare,
 Want ik hier laatst een Neerlag dee,
 Wel over zestien Iaaren:
 Doen Vlugten ik alhier van kant;
 Ik heb geweest na 't Indies Land,
 Maar myn knaagende Conscientie,
 Maakt het Geregt nu mentie.

De Heeren waaren zeer ontsteld,
 Als zy hem hoorden praaten;
 Zy hebben haar woorden geveld,
 Gaat Wandelen uwer Straaten,
 Want Vriend wy kennen u dog niet,
 Gy zyt in Razernye ziet;

Hoe kunt gy met u woorden,
 Ons volle Raad verstooren.

De Dienaars bragten hem van 't Stad-Huis,
 Met consent van de Heeren;
 Maar hy sprak, Ik heb geen abuis,
 Wilt my dog Loon vereeren:
 Hy ging weer Booven, beduid het haar,
 Hoe hy de Neerlaag deede klaar;
 Het Geregt met verstrangen,
 Genoodzaakt hem te Vangen.

Als hy nu zat in deeze nood,
 Liet hy de Heeren verwittten,
 Dat hy verlangde na zyn Dood
 En niet lang woude zitten:
 Maar doen ontbood hy deeze Meid,
 Zy wierd gehaald by hem ter tyd,
 Daar zy zeer bitter Schryden,
 Als zy hem zag in lyden.

Hy sprak, Myn Lief en Schreid niet meer
 En haar wel duizendmaal Kusten,
 In den Hemel zien ik u weer,
 Te Sterven is myn lusten;
 Zyn Vader kwam ook by hem ziet,
 Die wou hem Troosten in zyn Verdriet;
 Zyn Vader in die Tyen,
 Begon bitter te Schreyen.

Schreid niet, Schreid niet, och Vader zoet,
 De Tyd is haast gekoomen,
 Dat ik van hier vertrekken moet,
 Ik voor de Dood niet schroomen;
 Myn dunkt ik zie myn God en Heer,
 Hier voor myn zweeven heen en weer,
 Die myn Ziele zal haalen,
 Al in des Hemels Zaalen.

Dus gingen zy weer van hem af,

Zyn Sententie wierd geleezen,
 Men sloeg zyn Hoofd van 't Lighaam straf;
 Hy Stierf zonder te Vreezen;
 Maar drie Daagen na deezen tyd,
 De Conscientie knaagden deeze Meid,
 Zy nam een Mes met smerte
 En stak het in haar Herte.

Zyn Vader ging van Droefheid, ach!
 Hier over Murmureeren,
 Den Satan kreeg hem in zyn magt,
 Hy ging na Buiten keeren,
 Hy sprong aldaar in eene Sloot,
 't Water Versmoord hem, hy was Dood,
 Zyn Moeder met bezwaaren,
 Raakte in 't Dol-Huis aldaare.

Neemt hier een Spiegel wie gy zyt,
 Gy Ionkmans al te zaamen
 En u van 't kwaad Gezelschap myd,
 En gy Dogters bekwaame,
 Verwyt niemand zyn Ongeval,
 Men weet niet waar toe men koomen zal,
 Al heeft de Mensch lank Leeven,
 't Is hem dog nooit vergeeven.

**Een Nieuw Lied, op het Gelukkig Arriveeren van de Scheeps-Lieden
 van 't Verongelukte Schip, genaamt het Huis in 't Bosch,
 Gecommandeerd door de Manhafte Zee-Capitein Steenis.**

Stem: Wel wat heeft de Min, enz.

ZOu men nu van Vreugd niet Zingen,
 Zou men niet Dank-toonen slaan,
 Zou men nu

niet op de Baan,
Met ons Amstel-Lievelingen,
Vroolyk nu ten Ryen gaan.

Schoon Heer Steenis door ongelukken,
Kiel en Mast en Raa verloor,
't Geen ons droevig klonk in 't Oor,
Wyl 't Lands Schip brak heel aan stukken,
Stiet en Borst heel midden door.

't Was op de Kust van Barberyen,
Daar den Turk voerd het Gebied;
Daar men nooit Verloszing ziet,
Uit zyn wreede Slavernyen,
Daar Troost, Hoop en Bystand vliet.

Van den Turk heel Slaafs gekreegen,
Kwam 't Grootmagtig Engeland,
De Consul van het magtig Strand,
Tot zyn hulp en dienst geneegen,
Voed haar in die droeve Stand.

Ons Grootmoogende lieve Heeren,
Die voor de dierbaare Vryheid staan,
Konde nooit beschouwen aan,
Waarde Vaderen in 't Regeeren,
Dat haar Volk zou Ondergaan.

Zy besteeden Neerlands gaaven,
Maaken Vree by dat Geslagt,
Slaverny is hier veragt,
Dit is werk voor alle Braaven,
Zo is 't Volks Heil volbragt.

Lieve Land- en Stad-Genooten,
Welkom in uw Vaderland,
Denkt een nooit volpreezen Hand,
Heeft u van u Boey ontslooten,
Eerd den zeeven Pylen Band.

Laaten nu uw Echt-Vrindinnen,
Kinders die zyn veel in tal,
Lof verkonden overal,
Dat zy Neerlands Heil Beminnen,
't Geen voor eerst niet einden zal.

Zo Orange blyft in 't Leeven,
Groeid de Vreugd voor Land en Kerk,
Dankt hem die ook in dit Werk,
't Roer hem heeft in de Hand gegeven,
Dat 's Lands Vaderen magt versterkt.

Gy weet wat het is te zeggen,
Als men dier-

baare Vryheid mist,
 Veelen zyn daar in vergist,
 Dog gy kunt het haar uitleggen,
 Het is buiten 't Net Gevist.

Nog eens welkom lieve Vrinden,
 Die 'k met Traanen heb Beschreid:
 Dankt de Eeuwige Majesteit,
 Met opregte Prins-Gezinden,
 Leeft en Sterft vol Zaligheid.

Dat 's myn bee, myn hoop en smeeken,
 Ongelukkige, nu hersteld,
 Slaverny toont zyn Geweld,
 Maar de Leeuw op 't eersten Teeken,
 Band die Dwingeland uit het Veld.

Een Nieuw en Vermaakelyk Amoureuus Lied.

Op een aangenaam Vois.

't IS om uw zoete Min,
 Dat ik schoon Herderin,
 Hier heb zo lang staan wagten
 en geen Troost en win:
 Wat mag dog d'oorzaak zyn,
 Dat gy my laat in Pyn,
 By Daagen en by Nagten,
 Zonder wederminne,
 Zyt gy dan van een Leeuw,
 Of Tyger voort gebragt,
 Die door u stuursze Reeden,
 Myne Min veragt.

Vreest gy de Gooden niet,
 Die zien al myn Verdriet:
 Maar ik vrees u zullen Plaagen,
 Als gy van my vlied:
 Ach! Vrouws-Perzoon na Konst,
 Had gy het niet begost,
 Gy had geen reen van klaagen,
 Door uw stuursze Reeden,
 Maar 't is om u Schoonheid al,
 Myn alderliefste Beeld,
 Die Daagen ende Nagten,
 In myn Zinnen speeld.

Klyn Cupidootje Venus Wigt,
 Waar blyft gy met u Schigt?
 Zoekt gy het Hert te raaken
 Van het zoet Gezigt?
 Al is u Borst van Staal,
 Ik heb zo meenigmaal,
 Een Ridders Hert doorstookten,
 Dat in het Harnas blonk:
 't Za toont maar uwe kragt,
 'k Bid u 't is meer dan tyd;
 Eer dat de bleeke Dood,
 Ons van het Leeven scheid.

Zoet Herder, staak u klagt,
 't Is van myn nooit gedagt,
 Dat ik u zou verlaaten,
 Naar wien myn Zieltje tragt:
 Ontfangt dan wedermin,
 Van u schoon Herderin,
 Die u maar kwam beproeven,
 Maar niet wou verlaaten,
 Ontfangt dees Roozekrans,
 'k Zweer uw Getrouwigheid;
 Dus weest dan zoetste Herder,
 Met u Lief verblyd.

De Eerste Carileen.

Stem: De Nova.

Carileen, Ey! wilt u niet verschuilen,
 In het diepste van het Wout,
 Maar hoord myn Nymphje hoord, Ey! maar een woord,
 Van Cloris, Waar op gy u zo vast vertrouwt:
 Zeg waar heen En vreest gy niet de Kuilen,
 Daar de Nymphjes Schaakers zyn,
 Dat Saterlyk Gebroed, Dat geile Goed,
 Zy Schenden zo meenig zoete Nymphelyn,
 Dus Harderesze, Keerd terwyl gy meugd,
 Weest geen Moordresze, Van u eigen Ieugd:
 Maar ziet 't Verdriet, 't Geen u genaakt
 En keerd, Eer gy leerd, Hoe de Saters Schaaking smaakt.

Nu, 't geviel, Gy moogt eens loos ontkoomen,
 Deeze Splittekootjes list,
 Door loop of snelle Vlugt, Of naar Gezugt,
 En dat gy het Bosjes naare Weegen wist:
 Ach! myn Ziel, de Takken van de Boomen,
 Met haar zwaar neer buigend Lof,
 Daar raakten dan myn Hart, In u Haair verward,
 Wie zou 'er myn Lief myn Engel helpen of:
 Tygers nog Leeuwen, Beeren, wreed en stout,
 Die door haar schreeuwen, door het Wout,
 Dat lilt en trilt, Van bangigheen:
 Wie zag, U Geklag, Dan lieve Carileen.

Kom en kom en wilt u Wreedheid buigen,
 Al myn Schaapjens schenk ik u:
 Myn Huizing en myn Stal, Myn al en al:
 Hoe moogt gy Nymphje nog langer weezen schuw:
 Keerd weerom, Myn Staf die zal getuigen,
 Hoe u Cloris u Trouw bemind:
 Wanneer u lieve woord, Zal koomen voort
 En dat men ons Zielkens t'zaam in d'Egte bind,
 Als hy zal drukken, Lipjes ende Mond,
 Als ik zal plukken, d'Oorzaak van myn Wond,
 Ik weet, Meer leet, Gy zeggen zoud,
 Wat mogt, Onbedogt, Ik Vlugten dus in 't Woud.

Ach zy keerd, Nu is myn Staf bepaereld:
 Cloris loop u Lief te moet,
 Myn Hartje word verheugd! En springt van Vreugd,
 Myn Zieltje gevoeld het alderzoetste Zoet,
 Nu Braveerd myn Min de gantsche Waereld
 En den Hemel lagt myn toe myn zoete Carileen,
 Myn eenigste een,
 Ik weet naauw wat ik van groote Blydschap doe,
 Laat ik u Lipjes aangenaame Maagd,
 Drukken haar Tipjes, Nu 't de Goon behaagd
 En gy, Doed vry, Al wat u lust,
 Gy moet, Nu zoo zoet, Van Cloris zyn Gekust.

Zuide Wind, Komt met u zwoele Aaszem,

Eurus, komt met u koele Koelt,
 Want uit myn Liefjes ligt En Aangezigt,
 Een Beekje van smert en heeten Traanen spoelt:
 Harders Kind u Hertje snakt naar Aaszem,
 Rust hier onder 't geurig blos;
 Hoe zwoegt u lieve Borst: Ach! dat ik dorst,
 'k Ontreeg u myn Lief tot aan de middel los:
 Rust op de Kruitjes, of in Cloris Schoot,
 Strengelt u Tuitjes, Nu met Roosjes rood,
 Op dat geen blad, U Kranzelyn omvlegt,
 Voor in d'Egt, Gy Cloris Bruid zal zyn.

Een Amoureuus Liedeken.

Stem: Adieu schoon Europia.

ALs schoonste Carileen,
 Eens Wandelde alleen,
 Zo zong zy lustig uit,
 Met zoet Geluit,
 Waar van den Echo
 't laatste woord,
 Altyd na Baauwde,
 Als zy 't heeft gehoord.

Want vraagden zy wie 't deed,
 Den Echo vraagden 't meed',
 Als zy het Spreeken liet,
 Hoorden zy niet,
 Waar door het Meisje was in de Ley,
 Als Carileen Weenden,
 Den Echo Steenden,
 Met vraagde zy.

Geeft gy my Lief gena,
 Den Echo zeide Ia,
 Mind hy niet Carileen,
 De stem riep Neen,
 Waar door zy liep als heel Ontzint,
 Door digte Boomen
 En zag daar koomen,
 Haar Lief Garint.

Doen was zy zo ontsteld,
 Zy heeft hem straks verteld,
 Met een ontrust Gemoed,
 Haar teegenspoed,
 Hy Lagte om haar zoete Reen:
 Heeft haar Lusjes
 In Duizend Kusjes,
 Gesteld te vreen.

Het volkoomen Journaal, wat een Jong Matroos heeft Geleeden en Uitgestaan in Turkyen en Vrankryk.

Stem: Ik verfoey Philanders Raad.

LUisterd toe al gelyk,
 Zo wel Arm als Ryk,
 Een droevig Ongeval,
 Dat ik Verhaalen zal,
 't Is een zaak wel waard Betreurd,
 Al van een Vrouw,
 Vals en Ontrouw,
 Laatst in Vrankryk gebeurd,
 Wie 't hoord zyn Hart dat scheurd.

Zy wierd door haar Schoonheid,
 Van yder een Gevryd,
 Veel Vryers even gouv,
 Verzogten haar ten Trouw,
 Tot dat zy een Jong Matroos,
 Voor haar Egte Man verkoos;
 Die zy vol Zugten
 En Ongenugten,
 In een korte Tyd verloor.

Want twee Maanden daar naar,
 Zo wierd die Vrouwe Zwaar,
 Zyn Schip lag op de Ree,
 Waar mee hy moest in Zee
 En toen nam hy zyn Afscheid,
 Van zyn Vrouw vol Droefheid,
 Men zag de Traanen,
 Hun Wangen baanen,
 Denkt eens wat een Bitterheid.

Toen gaf hy haar de Hand
 En voer also van 't Land,
 Men heist de Zeilen op,
 Tot boven in den Top,
 Aan de Barbaarsze Strand,
 Heeft een Storm aangerand,
 De felle Winden,
 Die 't al verslinden,
 Hebben 't Schip overmand.

Hier bleef 'er meenig Dood,
 Van 't Scheeps-Volk klein en groot,
 Behalven de Man,
 Die ik u Zingen kan,
 Die door Gods gehengenis,
 Op een Plank gedreeven is,
 Die van de Mooren,
 Wilt dit aanhooren,
 Wierd Gevangen voor gewis.

Hy wierd in de Stad gebrogt
 En voor een Slaaf verkogt,
 Zo als het Turks Gebroed,
 Met al de Christenen deed
 En daar moest hy laat en vroeg,
 Als een Paard trekken de Ploeg,
 Al door de Landen,
 Met Wyn en Schanden,
 Nog van hen veel Slaagen droeg.

Wel zeeven Jaaren lang,
 Geduurde dit Bedwang,
 Riep meenigmaal ô! Heer,
 Verlost my uit Hartzeer;
 Maar zyn Vrouw had verstaan,
 Het Schip heel was Vergaan,
 Zy vol bezwaaren,
 Trok haar Hairen,
 Uit het Hoofd vol droef Getraan.

Want als zy had gehoord,
 Dat alles was Versmoord
 En dat 'er niet een Man,
 Haast was gekoomen van;
 Toen wierd zy om haar Schoonheid,
 Van een Edelman Gevryd,
 Die met behaagen,
 Haar kwam vraagen,
 Om haar Trouw met Eerbaarheid.

Toen dogt zy also gouv,
 Ik ben een Weduwe-Vrouw
 En deeze Ryke Heer,
 Bid myn uit Liefde teer:
 Hy bied haar een Diamant,
 Tot opregte Liefde Pand
 En Zyde Kleeren,
 Tot haarer Eeren:
 Zy gaf hem ook haar Regterhand.

Zy waaren wel zes Jaaren,
 t'Zaamen Getrouwd te gaar,
 In Liefde onder een,
 Dogten op geen Geween:
 Zy hadden vier Kinders jong en schoon,
 Drie Dogters en een Zoon;
 Veel Rykdom wonder schoon.

Haar Man heel onbedagt,
 Vlood weg op eenen Nagt,
 Uit Turksze Slaverny;
 Kwam zo in Spanje vry;
 Daar hy Fransze Scheepen vond;
 Hy is zo ter zelve stond,
 Na Huis Gevaaren;
 Door de Baaren;

Dankte God met Hart en Mond.

Als hy kwam in de Stad,
Daar hy zyn Vrouw eerst had,
Zo vraagd hy na haar Huis,
De Lieden

heel confuis;
 Zeiden dat zy was Getrouwd;
 Met een Ionker ryk van Goud;
 Mids dat de maare,
 Te lange waare,
 Dat gy lang Dood was en kout.

Hy ging dan op het pas,
 Na het Kasteel zeer ras;
 Hy klopt ter zelve stond;
 Daar hy zyn Vrouwe vond
 En hy wenst haar goeden Dag:
 Zo ras zy haar Man aanzag;
 Zy riep hem binnen;
 Met blyde Zinnen;
 Met een valsze Lag.

Zy sprak met Droefheid groot,
 Lief ik dagt gy was Dood
 En ik ben hier Getrouwd,
 Het geen my nu wel rouwd,
 Blyft binnen deezen Nagt,
 Myn Man is op de Iagt,
 Wilt binnen treden
 En rust u Leeden,
 Drinkt eens lustig en onbedagt.

Ziet eens wat het Waerelds goed,
 Al werkt op haar Gemoed,
 Om dat zy deeze Man,
 Weer moet gaan neemen an:
 Zy toond hem een bly Gemoed;
 Maar hoord wat de Vrouwe doet;
 Zy gaat hem Schinken,
 Om met hem te Drinken,
 Een vergifte Drank zeer zoet.

Door het Fenyn zyn kragt
 Viel de Man in Onmagt
 En gaf terstond de Geest:
 Toen was de Vrouw bevreest,
 Als zy hem zag ter neer geleid,
 Kreeg Berouw van haar Boosheid,
 Heeft ook Geschonken
 En uit Gedronken,
 Van 't Fenyn ter zelve tyd.

Eer dat zy nog neer viel Dood,
 Maakt zy misbaar heel groot,
 De Dienstbooden te gaar,
 Kwaamen terstond by haar,
 Zy heeft 't Geopenbaard
 En de gantsche zaak Verklaard,
 't Geen zy had Bedreeven,
 't Fenyn gegeven,
 Aan haar Man zo boos van aard.

Den Heer heel onverwagt,
Kwam t'Huis al van de Iagt,
De zaak wierd hem gezeid
En alles uitgeleid,
Maar de Heer hoord myn besluit,
Trok van rauw de Landen uit:
Prent dees Historie,
In uw Memorie
En trek hier een Leering uit.

De Heedendaagsze Leevensloop, Moode en Pragt der Dienst-Meiden.

Stem: Men ziet nu veel Meisjes Zwieren.

MEn ziet nu veel Meisjes loopen,
 Weer na de Besteedster toe,
 Om een nieuwe Huur te koopen,
 Want de oude zyn ze al moe:
 Met Hoepel-Rokken,
 Om niet te jokken,
 Gaan zy zeer kant,
 Gaan zy zeer kant
 En daar toe een Muts met Slippen,
 Dat is alles na de Crant.

Men ziet ze overal Vergaaren,
 Met heele Tropen by elkaar,
 Dan gaan zy het elkaar Verklaaren,
 d'Een Woond by een Weeuwenaar:
 Daar kruipt zy by onder,
 Dog 't is geen wonder,
 Dat zy zyn Net,
 Dat zy zyn Net,
 Want zy Slaapen by 't Weeuwenaartje,
 's Nagts op 't zagte Pluime Bed.

Daar streeld hy dat zoete Meisje,
 Want het is ook na haar zin,
 Dat zy speelen dan een reisje,
 't Zoete spelletje van de Min:
 Komt daar van een Kindje,
 Zo zeyde myn Vrindje,
 Dat 's na de Trant,
 Dat 's na de Trant,
 De Besteedster zal 't wel stuurén,
 Zo aanstonds na Waterland.

De Mey-Tyd is nu op handen,
 Hoe meenig ziet men treden gaan,
 Die vast knooopen d'Egte Banden,
 Al waaren zy met Kind belaan,
 By hunne Heeren,
 Ik wil zweeren,
 Als 't myn Wyf waar,
 Als 't myn Wyf waar,
 Zy zou het moeten zeggen,
 Wie van het Kindje was de Vaar.

Ik zag laatst twee Meisjes Praaten,
 Die het hadden wonder drok,
 Den een die zey,
 Ik laat nu maaken
 Een nieuwe Hoepel in myn Rok;
 Ik zal nog krygen,

'k Wil 't niet verzwigen,
Dan my-

nen Heer,
 Dan mynen Heer,
 Nog een nieuwe Muts met Slippen
 En veel andere Dingen meer.

Daarom gy Ionkmans kloeken,
 Wagt u voor dat Gespuis;
 Wilt liever na een ander zoeken,
 Want zy zyn u maar een kruis;
 Zy zullen u Kroonen,
 Met Hoorens schoone,
 Die staan heel raar,
 Die staan heel raar
 En een ander maakt het Kindje,
 Gy gaat evenwel voor Vaar.

Een Nieuw Lied, of het Heedendaagsze Leevens-Bedryf.

Stem: Van 't Feest van Bacchus.

GY die zomtyds een Flesje koopt
 En by de mooie Meisjes loopt
 En daar verstuit u Been,
 Als het gaat in 't gemeen:
 Gy hebt daar maar geen vreeze voor:
 Gaat dan by een Meester op 't spoor,
 Die zal u wel voor braaf wat moos,
 Wat Drankjes geeven en een Doos
 Met Pillen in 't Gat,
 Daar mee word gy rad.

't Is voor de Amsterdamsze Ieugd,
 De grootste Pret en meeste Vreugd,
 Als zy driemaal ter Week,
 Gaan by daar 't haar geleek:
 By Koo de Slaaf of Amarens
 En van meer ander zulk gespens:
 By mooie Barent of by Frans,
 Om daar te doen een Plugge Dans:

Dan roept men met vreugd,
Dit Spel doet ons deugd.

En als men dan een Plugje Danst:
Of Minnewet, 't zy Pools of Frans:
Met Aal of kleine Koos:
De droes dan is men groos:
Dat zyn de Katjes van de Baan:
Daar moet een ander stil voor staan:
Een ieder kykt met open Mond:
Elk Voetje net komt op de Grond:
Maar zyt gy wat fyn:
Dan is het Geef Wyn.

En als het Dansje is gedaan:
Dan ziet men al de Glaasjes staan
En schoon Koo is verblyd:
Roept het is een slegte Tyd:
t'Za hoese Heeren uit de Baan
En spreektze dan Vriendelyk aan;
In 't Frans, in 't Engels of in 't Spaans,
Of ook wel in 't Mahometaans:
Dog meest is het besluit:
Uw Flesje is uit.

En als zy dan na Huis toe gaan:
Zo spreekt men een der Nymphjes aan:
Dan is 't, ô! ja myn Heer:
Uw byzyn is myn Eer:
Dan brengt zy u by Pis in 't Bed:
By Griet van Slooten, Anna Pinet:
Truy Kalders, of Hoogduitsze Griet:
By Leen de Boggel, Angeniet
En nog meer zulk Vee:
Men slenterd daar maar mee.

Ik zeg niet hoe men daar de Tyd
In duur gekogte Vreugd verslyt
En of men anders hoord:

Als meenig zinneloos woord;
 Goe Avond, ja je wil wel zo,
 Myn Heer, hoe vaard uw kleine Koo?
 Wat zou ik doen, ik was alleen,
 Of ik geloof van ja of neen
 En meer zulk een Praat,
 Die geen droes verstaat.

Die geen die daar zyn Engelin,
 Verzoeken wil om 't spel der Min,
 Want dat is heel gemeen,
 Zo 't niet gaat buiten reen.
 Dan is 't Papa een Pop de Vles,
 De Nymph een Uil, De Meid een zes,
 Een Nagt-Zoen en op Straat vergist
 En zo myn Rekening dan niet mist,
 Na drie Daagen Tyd,
 Vervloeken zy de Meid.

**Afscheid-Lied, op de vier Oost-Indische Compagnie Scheepen,
 Uitgaande voor de Kamer Amsterdam, in de Maand September 1755.**

Stem: Liefhebbers van de Vroolykheid, enz.

KOmt hier Oost-Indies-Vaarders goed,
 Die heden nu moet Scheiden
 En Vaaren door de woeste Vloed,
 God hoop ik zal u Geleiden;
 Hy geve u ook allegaar,
 Gezondheid, Voorspoed en Zeegen,
 Bevryd van Storm of Onweer klaar
 En Schipbreuk aller Weegen.

God wil de Scheepen alle vier
 En alle het Volk spaaren,
 De Kapiteins en Officiers
 En al die daar mee Vaaren:
 Het eerste Schip, ey! hoord eens dra,
 Den Admiraal met lof,
 Dat is Rebekka Iacoba
 En dan komt Keukenhof.

't Schip Amerongen hoord eens aan
 En Ruiteveld wilt hooren,
 Dat zyn vier Scheepen wel belaan,
 Al tot de Zee Gebooren:
 Zy leggen heden nu al klaar
 En zyn u te verwagten,
 Op Pampus en in Tessel daar,
 Wel gaat dan met betragten.

Nu al te zaamen maar na Boord,
 Bevryd van Zorg en Vreezen
 En doet gelyk u toebehoord,
 En denkt het moet zo weezen,
 Neem afscheid van u Vrienden al,
 Elk wenscht u Heil en Vreede
 En gaat met Vreugd en bly Geschal,
 Van Amsterdam de Steede.

Matroozen die de Meisjes Mind,
 Hebt gy nog Goed, nog Gagie,
 Zy noemen u haar beste Vrind,
 Maar anders is 't Pierasie;
 Verlaat de schoone Stad pleyzant,
 De Meisjes schoone Vrouwen
 En steld u koers naar 't Indies Land,
 En denk om geen benouwen.

Gaat maar na Boord Matroosje wilt
 En wilt u reyntjes houwen,
 Want als u Beursje is leeg gespilt,
 Mogt gy u Hoofd nog klouwen;

Gaat t'zaam na Boord gelyk een Held,
 Wilt u maar niet verzinnen,
 Want 't is met u als my gesteld,
 Een schraale Beurs van binnen.

Groet ook u Hospitaatjes al,
 Plantagie, Thuin en Kroegen
 En scheid met Vreugde van de Wal,
 Aan Boord Leeft met Genoegen,
 Gy vind de Waard over al t'Huis;
 Wilt dit nu wel onthouwen,
 Op dat dan al u druk en kruis,
 Verdwynt zonder benouwen.

God geeft u Zeegen alle tyd:
 Hy wil den weg u baanen,
 Dat gy met Vreugde gantsch verblyd,
 Zult by de Indiaanen,
 Haast koomen met uw Scheepen dra
 En dan wil God u geven,
 Zyn Zeegen altyd vroeg en spa
 En nog veel Iaar het Leeven

**Zaamenspraak of Beklag-Lied, tusschen een Jongman en een jonge
 Dogter, die malkander hebben aangesprooken met minnelyke
 Woorden en ten laatsten zyn zy met malkander Vereenigd in Eer en
 Deugd.**

Op een aangenaame Vois.

ACh myn schoone Blomme,
 Mogt ik eens bekomme,
 U klaar Aanschyn;
 Och Herderin van myn,
 Ik en kan u niet meer vergen,
 Anders zo zal ik Sterven,
 Troost uwen Vrind,
 Die van Liefde verwind.

Wel Liefste gepreezen,
 Laat my uw Dienaar weezen,
 Uwen roder Mond,
 Heeft myn Hert doorwond
 En lieffelyken Kaaken,
 Die my kunnen Vermaaken,
 Ik Sterve van pyn,
 Moet ik van u zyn.

's Avonds al aan myn Deure,
 Hoor ik droevig Treuren,
 Ik bid u Minnaar
 En maak dog geen misbaar,
 Want al uwe Klaagen,
 Zo neem ik myn behaagen:
 Vertrek u dan,
 Dat bidde ik u Ionkman.

Och! wreede Godinne,
 Toont my dog wederminne,
 Die met Geklagt,
 Heeft voor u Deur gewagt:
 Ik verdwyne door het Zugten,
 Daar in gy schept Genugten,
 Keerd uwen zin,
 Tot my, och schoon Godin.

Want uwe charmante Leeden
 En u Bevalligheden,
 Uwen fieren gang
 En uwen zoete Zang,
 Mogt ik naar myn verlangen,
 Van u schoon Lief ontfangen,
 U Hand op Trouw,
 Ach schoon Ionk-Vrouw.

Ionkman al u flatteeren
 En is maar om myn Eeren,
 Als een Minnaar klaagd,
 Word dikwils een jonge Maagd,
 Gebragt in groot Lyen,
 Door hun Bedriegeryen
 En dan met spoet,
 Geraakt onder de Voet.

Schoon Lief myn Hert moet breeken,
 Als ik u hoor spreken,
 Dat ik u Maget zoet,
 Zou brengen onder de Voet,
 Ik waar liever nooit Gebooren,
 Of wel te zyn Verlooren,
 Als dat ik Ionk-Vrouw,
 U zou brengen in den Rouw.

Ionkman door u zoet spreken,
 Doed gy myn Hart ontsteeken,

Tot u Ionkman,
Laat al u Klaagen dan,
Laat vaaren u Droefheden,
Want door uw Getrouwigheden,
Zult gy dog nu voortaan,
Myn regten Trouw ontfaan.

Myn Bruid myn Lief gepreezen,
 Hier op schenk ik mids deezen,
 U een Ring tot Pand,
 Een fyne Diamant;
 Oorlof Ionkman van Eeren,
 Gy kunt hier uit leeren,
 Blyft u Lief getrouw,
 Dan word zy nog wel uw Vrouw

Een aardige Ontmoeting van een Jonkman, buiten de Rotterdamsze Poort, op Batavia.

Stem: Luisterd toe gy Venus Dieren.

KOmt luisterd Vrinden met malkander,
 Hoe dat ik lest ging om een Wandel,
 Buiten de Rotterdammer Poort;
 Al na Hansjol was myn begeeren,
 Om myn Gezelschap te vermeeren
 En myn wat te Vermaaken voort.

Ik ben pas hallef Weg gekoomen,
 Een Orenbaan heb ik vernoomen,
 Pegaayden myn van agteren in,
 Een mooy Mestiesje booven maaten,
 Die haar tyd zocht te Verpraaten,
 Al met een Ionkman na haar zin.

Zo dra zy myn voorby Paszeerde
 En ik haar Reverentie deede,
 Iuist Rookten ik een Pyp Tabak,
 Zy zeide Sinjoor zend my een Bonkjies,
 Daar op zo schoot zy Minne-Lonkjies,
 Haar Bonkes zy aan myn Pyp op stak.

Zy zey Fris jonger Held gepreezen,
 Waar gaat gy Wandelen alleene;
 'k Antwoorde Nonje naar Hansjol,
 Daar myn Gezelschap myn zit te wag-

ten;
 Nonje ik zou myn gelukkig agten,
 Als myn Gezelschap u dienen kon.

Ionkman gy doet myn Presentatie,
 U fier Gelaat staat in myn Gratie,
 Kom treed wat in myn Orenbaay:
 Zy reikte myn haar sneeuw witte Handen,
 Die ik al met een Kus ontfangden!
 Zy plaatsten my neffens haar Zyde neer.

Schoof haar Gordynen toe ter deegen
 En zo de punt Hansjol Paszeerden,
 Pagaayden zo na Slingerland;
 Maar onderwyl en vol Minne-Koortze,
 Gaven malkander Minne-Voedzel,
 Tot dat wy kwaamen aldaar aan 't Land.

Een Keldertje met Perziaanze Wynen,
 Daar toe wat Mangelen en Rozynen,
 Die liet zy koomen aldaar aan 't Land:
 Zy liet wat Oestertjes Commandeeren;
 Een Glaasje Wyn zy myn Prezenteerden,
 't Was op de Gezondheid van haar Man.

Ik zey, Schoon Kind ik zal 't verwagten,
 Maar hier schiet iets in myn Gedagten,
 Is uwe Man nog ver van hier:
 Hy is na Persia toe gaan Vaaren,
 Voor Opper-Stuurman door de Baaren,
 Wy schroomen niet voor die nobele Kwant.

Zy bragt myn daar in haar Salette,
 Daar ging zy myn een Stoeltje zette,
 Zy deed ontkleeden haar Kabaay,
 Haar Baaitjes fyne, zag men daar schyne,
 Twee Tepeltjes rood gelyk Robyne,
 't Scheen of het Diana zelve waar.

Twee bolle Borsjes Appelronde,
 Zag ik Gemarmerd met verwonder,
 Met Adertjes als Hemels blaauw,
 Dus zag ik voor myn heene zwieren,
 Haar Oogjes brande vol Minnevieren,
 Zy vielen op myn als een Hemels-Dauw.

Zy deed haar Slaaven gaan na Buiten
 En haar Vertrek wel vast toe Sluiten,
 Zy omhels-

den my met een Zoen:
Haar Beentjes om de myn Gestrengelt,
Zo Vogt ik met die zoete Engel,
Myn Broek Pistooltje dat brande los.

Ik schoot op haar zo meenigmaalen,
Maar zy myn rykelyk betaalden,
Ik had volbragt dat Vrouwtjes wil:
Den Dag kwam aan en moeste scheiden,
Op Roemelakken zy my geleiden,
Nam ik myn Afscheid van dat zoete Lam.

Oorlof Caszaters die zo Trouwen
En t'Huis laten u jonge Vrouwen,
Al op het schoon Batavia,
Een ander blust 'er zyn Minnelusjes,
Want het zyn zulke warme Zusjes,
Vergulde Hoorens moet je draagen dan.

Een Nieuw Lied, of t'Zaamenspraak, tusschen verscheide Jonkmans en eenige Jonge Dogters, onlangs voorgevallen.

Stem: Goozen die scheen hoog verheeven.

Zouden wy niet gaan uit Vryen,
Zo zeid Krelis teegen Ian,
Geurtje mag het heel wel leijen,
Want zy maakt 'er werk van:
Spot met zoete Meisjes niet,
Gy kend haar Gedagten,
Gaat vry heen,
Zegt met reen,
Waar na zouje wagten.

Heeden Kreelis ik zal 't wagen,
Zo gy myn geen Blaauw en geeft,
Ik zal mooy Praaten en zoet Vraagen,
't Meisje is niet Onbeleeft:
Adieu Iantje dat gaat heen,
Wilt wat vaardig loopen,
't Is misschien,
Al half tien,
Haar Deurtje is nog oopen.

Kloppen zal de boodschap weezen,
 Met de Hand of met de Voet,
 Niet te hard of je hebt te vreezen,
 Dat zy jou niet oopen doet;
 Het Deurtje kraakt, Neeltje roept,
 Wie komt myn hier kwellen,
 Neeltje Kind,
 Ik ben gezind,
 niemand te ontstellen.

Meisje doet u Deurtje oopen,
 Want het is de regte tyd:
 Vrind dat heb je niet te hoopen,
 Ik meen je op een ander Vryd,
 Waarom kom je hier zo laat,
 Om de spot te dryven,
 Gaat maar heen,
 Ik zeg neen,
 Ik meen niet op te blyven.

Heeden Neeltje is dat Praaten,
 Want gy zyt geen meuge Bed,
 Zult gy myn dan niet in laten,
 Ik heb myn zin op u gezet,
 Het Klokje heeft pas half tien,
 Ik kom zagjes Kloppen
 En ik zou,
 Als ik wou,
 Iou Deur wel op Schoppen.

Vrind ik zal 't myn Vaartje zeggen,
 Zo gy Schopt of zo gy Raast,
 Wilt jou zaak wat overleggen,
 Veegt jou Voetjes, maakt wat haast,
 Zo gy voor geen Rugop vreest,
 Anders zou gy krygen,
 Met een Stok,
 Op u Kop,
 Daarom moet je zwygen.

Heeden Neeltje is dat Kyven,
 Hoe is 't Meisje zo Ontrust,
 Ik kan op de Straat niet blyven,
 Doed jou Deur op als 't u lust,
 Ian en Geurtje koomen ook,
 Wilt wat Vuur aanleggen,
 By de Rook,
 Men wat Kook,
 Ik zal jou wat zeggen.

Lieve Krelis ik kan hooren,
 Nu dat gy van Geurtje zegt,
 Dat gy de zaak van te vooren,
 Met malkaar hebt overlegt;
 Nu ik zal myn Deur op doen,
 Om geen roem te draagen,

Dat gy hier,
Met Plyzier,
In komt zonder vraagen.

Och! myn Lief dat mag ik lyen,
Goeden Avond Neeltje Kind,
Waarom laat je myn zo Vryen,
Daar ik u zo heb Bemind;
Is u Vaartje al na Bed?
Wilt wat Water Kooken,
Ik heb

daar ree,
De Koffy mee,
Ik zal een Pypje Rookten.

Daar zal Ian en Geurtje weezen,
Ik hoorze Kloppen aan de Deur:
Krelis laat u niet beleezen,
Kyk ter deegen door de Scheur,
Laat geen andere Vryers in,
Goeden Avond Geurtje,
Iantje Vaar,
Ben je daar,
Welkom in ons Schuurtje.

Krelis benjer in gekoomen,
Ia Ian Broer 't is kwaad genoeg,
Zouden wy dan niet iets Droomen,
's Avonds laat en 's Morgens vroeg,
Als de Koffy is in 't Lyf,
Zullen wy wat Wandelen,
Weetje wat,
Na 't Kattégat,
Daar van Liefde handelen.

Daar komt Iapik met zyn Tryntje,
Pieter met zyn Geurtje aan,
Ioris met zyn lieve Lyntje,
Ian en Geurtje blyft wat staan,
Wil je mee na 't Kattégat,
Onder de Boompjes strooken,
Ia zeid hy,
Ia zeid zy,
Daar eens van gesprooken.

Dat is nu al twaalef Uuren,
Ionge Luidjes treed wat voort,
Het Nagje zal niet eeuwig duuren,
Ik heb zeid Krelis eens gehoord,
Hoe de Stee-Luy by den Dag,
Gaan maar netjes Vryen,
Dat zey Piet,
Teegen Griet,
Dat zou u niet vleijen.

Op den klaren Dag te koomen,
Zomtyds bent gy Vuil en Nat,
Kappen, Styven, Hembden Zoomen
En dan is de Haard niet Glat,
Nygen Buigen op de Maat,
Dat zou u niet lyken,
Maar vry zagt,
In der Nagt,
Als men niet kan Kyken.

Dan gaat men geen Zoenen tellen,
Maar men geeftze by de hoop:

Het Kneetje moet het Meisje kwellen
En ten laatsten raakt het Koop,
Dat 's Eenvoudig en Opregt,
Een ieder moet het pryzen,
't Is Gedigt
En Gestigt,
In den Paradyze.

Zou men zo veel moeite maaken,
Om te Vryen het Iawoord,
Men zou schier in het Dol-Huis raaken,
Klaagen en Kermen zo voort
En dan Vegt men om de Meid,
Met zyn Mede-Vryer,
Dispe-

raat,
Is den staat,
Voor den armen Stryer.

Hier mee is den Tyd verstreken,
Ieder past maar op zyn Huis
En wy zullen Afscheid neemen,
Daar hier ginter by de Sluis,
Wanneer koomen wy by een,
En hoe zal het voegen:
Stelt maar plaats,
Beste Maats,
Met gemeen genoeg.

Wie kan best het Vryen voegen
En wie kan een Compliment,
Maaken met zyn Boeren Ruggen,
Als men het niet is gewend,
Dog men zegt van oude Tyd,
Meisje, kan je Nygen?
In 't gemeen,
Zegt men neen,
Daar van moet gy zwynen.

Ian zaid Ik zal by Geurtje weezen,
Ieder past maar op zyn Tyd
En wy hoeven niet te vreezen,
Elk weet wel waar hy Vryd
En een ieder op zyn beurt,
Bent gy 'er mee te vreedden,
Ia zaid hy,
Ia zaid zy,
Ik ben daar toe gebedden.

Een Nieuw Lied.

Stem: Als 't Begind.

ZOel zagt Windje,
Zoel zagt Windje,
Dat hier blaast
En op de Bloempjes greetig aast,
Gy doorsnuffelt alle hoeken,
Waar kan Doris,
waar kan Doris,
Waar kan Doris,
Philis zoeken.

Venus Vogelen,
Venus Vogelen,
Wit gepluimt,
Die door het Nat bruist dat het schuimt,

In de schaduw der Linden,
Waar kan Doris,
Waar kan Doris,
Waar kan Doris,
Philis vinden.

Echo,
Echo,
die al het Woud verklikt
En voor niemands roepen schrikt,
Door geen spel nog loop te zuzen,
Waar kan Doris,
Waar kan Doris,
Waar kan Doris,
Philis Kuszen.

Snelle Zangster,
 Snelle Zangster
 Filomeel,
 Die al het Woud streeld door u Keel,
 Zaaft gy Philis by de Boomen,
 Haar ook Spiegelen,
 Haar ook Spiegelen,
 Haar ook Spiegelen,
 In de Stroomen.

Spartelt Viszen,
 Spartelt Viszen
 in de Vloed,
 Die uit Liefde vloed en gloeid,
 Zaaft gy Philis by de Boomen,
 Haar ook Spiegelen,
 Haar ook Spiegelen,
 Haar ook Spiegelen,
 In de Stroomen.

Philis,
 Philis
 waar zyt gy,
 Zuiker zoet, hy antwoord my,
 'k Mag u byzyn niet gebeuren,
 Snapster Echo,
 Snapster Echo,
 Snapster Echo,
 Helpt my Treuren.

Een Nieuw Lied.

Stem: Als 't Begind.

MYn Man zit in de Kroeg te Zuipen,
 En ik moet Huis-Bewaarster zyn,
 By Nagt als hy daar aan komt Kruipen,
 Hy is zo Dronken als een Zwyn,
 Egter zo tragt hy na dat Zwieren,
 Faldari Talliederi Tallaliere.

Wel bent gy daar jou Dronken Drinker,
 Elk spot met u verzoopen Bek,
 Iou Nagtuil en jou Nagt rinkinker,
 Iou Kinderen Schreijen van Gebrek,
 Evenwel spreekt hy van Zwieren,
 Falderi, enz.

Waar is de Trouw-Ring, jou Karnalje;
 Die schoone Ring met Diamant,
 Hebt gy die by de een of aar Rapalje,
 Of in de kleine Lommerd

Verpand,
 Lost die weer dan kan ik braaf Zwieren,
 Falderi, enz.

Wel Vrouw ik hoor wel aan u Praaten;
 Wat dat u schort gy lykt wel Dol;
 Gy maakt myn Kinderen maar tot Vraaten;
 Gy stopt ze tot haar Keel toe vol;
 Laat ze maar Vasten dan kan ik weer Zwieren,
 Falderi, enz.

Wel hebt gy daar in u behaagen,
 Te Drinken in de Waereld wyd,
 Zal ik u Hoorens laten draagen
 En tot een ieder een zyn spyt;
 Vult myn Beurs dan kan ik weer Zwieren,
 Falderi, enz.

Als zy gaan over de Straaten,
 Schudden zy met haar Dronken Gat
 En dat kunnen zy ook niet laten,
 Zuure Kool met Spek wat is dat,
 Een Dronken Vent, wil die nog Zwieren,
 Falderi, enz.

't Geld in u Zak dat moet Rinkinken,
 In meenigte groot ende klein,
 Bier of Ienever willen ze niet Drinken,
 Maar een Flesje Wyn moet daar zyn,
 Scholletjes en Scharretjes en Broodjes daar by,
 Falderi, enz.

Als wy gaan na een mooy Meisje,
 Dan is het Jongens kom loop aan,
 Vraagen of zy wel lusten een Annysje,
 Dan zullen wy ze Drinken gaan,
 Want wy de Uiterze Taal niet meer verstaan,
 Falderi Tallieri Tallaliere.

Een Spiegel der Jeugd, tot aanmerkinge der Kinderen, van een Zoon die zyn eigen Vader en Moeder vreeslyk om het Leeven heeft gebragt en de droevige Straffe des Heeren, die hem is over gekoomen. Geschied binnen Luik.

Stem: God groet u Goede Morgen Herderinne.

SPiegeld u Ionkheid hier nu al te zaamen,
 Neemt een Exempel aan dit droevig Lied,
 Handeld met u Ouders niet onbekwaame,
 Op dat u zulk een gruwel nooit geschied,
 Wilt hier aanhoore, Van deze Zoone,
 Al wat 'er is geschied,
 Is Droefheid en Verdriet.

Een Gruwelstuk zal ik te kennen geeven,
 Uit de Stad Luik, alwaar dat God zyn Wraak
 Tot Spiegel aan een Jongeling heeft gegeven,
 Dat van een Zoon die bey zyn Ouders slaat,
 Die Boos van Leeven, Hem ging begeven,
 Tot vuil en geile Min,
 Waar op hy stelt zyn Zin.

Met ligte Vinken ging hy staag Krioelen,
 Dobbelen en Speelen was al zyn Bedryf,
 Met Vegten, Smyten zag men hem staag Woelen,
 Vloeken en Tieren met een groot Gekyf,
 Met zyn Ouders vroome En heeft genoomen,
 Een Stok en sloeg daar mee,
 Vader en Moeder dree.

Zyn Vader sprak, Ach! Zoon gedenkt te Sterven
 En dat gy God eens reekenschap zal doen,
 En dat gy nooit zyn Hemelryk zal erven,
 Zo gy tot Boet der Zonden u niet wil spoen,
 God zal zyn Wraaken, U doen genaaken,
 Daarom verlaat u gang,
 Weest voor Gods Straffe bang.

Ik kan wel God, Maar wil na hem niet hooren:
 Hy nam een Mes, Wat Goddeloos bedryf,
 Ging zyn Vader en Moeder wreed Vermooren,
 Want vol Fenyn zo was zyn Hert en Lyf
 En zwoer te gader, Op God den Vader
 En riep Duivel en Hel,
 Helpt my met u Gezel.

De Vader was van Ouderdom versleeten,
 Zyn Jaaren zeventig of daar omtrent:
 De Moeder was een Vrouw na Gods geweeten,
 Die in haar Hert de Deugd was ingeprent,
 Met goede Zeeden, Veel in Gebeden,
 Al voor der Heeren Heer,
 Met Traanen vol Hertzeer.

De Benaauwtheid heeft hem op de Vlucht gedwongen,
 God zend zyn Straffe op hem heel gezwind:
 Het Hels Gespuis is uit de Aard gesprongen,
 Viel hem op 't Lyf, Viel neder als de Wind,
 Het waaren Slangen, Die met verstrangen,
 Hem bragten in 't Verdriet,
 Gelyk ons meld dit Lied.

Een Slang die had een Leeuwenkop met Kroonen,
 Viel hem op 't Lyf en deed zyn Handen styf,
 Dan nog een stuk vier vyf, wilt my aanhooren,
 Wierden gesteld als Wagters van zyn Lyf,
 Die zag men snoeren, Als hy hem wou roeren,
 Al om zyn Hals en Lyf,
 Dat voor zyn kwaad bedryf.

Dit heeft geduurd drie Weeken, wilt aanschouwen,
 Zonder verloszinge 't zy klyn of groot:
 Och! Kinderen wilt u van het kwaad af houwen,
 Vreest altyd God en denkt dog op u Dood,
 Wilt u Ouders Eeren, Die u tot leeren
 Van God zyn toe gevoegt,
 Dan zult gy zyn Vernoegt.

En zo heeft God zyn Wraak aan hem gaan toonen,
 Dat voor zyn Ouders wederspanning zyn,
 Ik vrees de Helle zal zyn tot zyn loonen,
 Daar hy voor eeuwig lyden zal groot pyn,
 Eerd Vaders en Moeders, 't Zyn u Behoeders,
 Dan

zult gy hebben lust,
Hier na de eeuwige Rust.

Nog was zyn Straffe hier niet mee ten einde,
Als zyn Ziel was gerukt uit 't Aardsze Dal,
Het Lighaam dan zou men ter Aarden leiden,
Op deeze Tyd gebeurden dit Geval.
't Is te Betreuren, Men zag gebeuren,
Het Lighaam wierd aldaar
Gevoerd men weet niet waar.

Een Nieuw Lied, hoe de Boer zyn Hen een Goud Ey lag.

Op een aangenaame Vois.

LAastmaal een Boer, Louw, Krelis, Jaap of Pouw,
Kogt by geval een Hen,
Die ley hem een Ey van Goud,
Kogt by geval een Hen,
Die ley hem een Ey van Goud,
Wel bloemer Herte Krijere. *bis.*
Onze Hennen leggen nooit, nooit, nooit geen goude Eyeren,
Dat was een Hen van trant,
Den Boer die riep Haal Moszelen,
Maar niet van 't Land.

Contentement, 't Genoegen is een Schat,
Dat leerd ons Diogeen,
En woonden in een Vat,
Dees Boer sprak tot zyn Wyf. *bis.*
En zey Dees vette Hen, Hen, Hen,
Die heeft veel Goud in het Lyf,
Ik nekze Morgen vroeg,
Dan ben ik gelyk als Cresus Ryk,
Ia Ryk genoeg.

Alarm, Alarm, Alarm, De Boer die wet zyn Mes,
En leerd helaas dees vrugtbaar Hen, Hen, Hen,
Zyn laatste les.
Op ydele winst verzot. *bis.*
Detruit tout son bon heur, heur, heur,
Word nog een anders spot,
Door dolle Goudzugt blind,
Trouva son dis esprie,
In een groote Blaas vol wind.

Een Aardig Lied, van een welbekende Jager en een Meisje van Pleizier, van alles wat zy hebben Bedreeven en Uitgevoerd.

Stem: Ik heb myn Leeven geen Goed gedaan.

DAar zou 'er een Iager uit Iagen gaan,
 's Morgens voor den Dag,
 Wat vond hy in zyn Weegen staan,
 Een Meisje als een vlag:
 Hy dagt al in zyn Zin, zyn Zin,
 Hy dagt al in zyn Zin,
 Het is geen Haasje of geen Hart,
 Maar 't is 'er een Veld-Godin.

De Iager zyn Hartje stond in de brand,
 Als hy dat Meisje aanzag,
 Hy dagt wat heeft de Min een kragt,
 Wat of het weezen mag:
 Hy is 'er na toe gegaan, gegaan,

Hy is 'er na toe gegaan,
 Al met zyn Hondetjes aan de band,
 Om haar te spreken aan.

Ionkman ik moet u klaagen gaan,
 Ik Leef 'er in groote pyn,
 Geen Doctoer die my helpen kan,
 Met Kruiden of Medicyn;
 Myn Hart dat is doorwond, doorwond,
 Myn Hart dat is doorwond,
 Maar Cupidoetje met Pyl en Boog,
 Die kan myn maaken Gezond.

Dat was het Iagertje zyn bekeer,
 Hy schoot 'er een Minnelonk,
 Hy taste haar na haar Boezem teer,
 Hy gaf haar een Minnevonk,
 Hy heeft haar zo dikmaals Gekust, Gekust,
 Hy heeft haar zo dikmaals Gekust
 En nog een keer, Ik zegje geen meer,
 Heeft hy 'er zyn Brand Geblust.

Al door het zoete Minnespel,
 Het Meisje viel in de Rust,
 Toen nam het looze Iagertje
 Terstond voor haar de Vlugt:
 Toen lag dat Meisje en Sliap en Sliap,
 Toen lag dat Meisje en Sliap,
 Toen Droomden zy al in haar zin,
 Dat haar het Iagertje riep.

En zy Ontwaakten toen terstond
 En zy keek heen en weer;
 Maar zy daar toen geen Iager vond,
 Dat deed haar jong Hert zeer:
 Hy had haar zo dikmaals Gekust, Gekust,
 Hy had haar zo dikmaals Gekust,
 Waar over zy liet zo meenigen Traan,
 Zo meenig bedroefde Zugt.

Oorlof gy Meisjes al te zaam,
 Die gaaren uit Wandelen gaat;
 Ziet dat gy by geen Lager en komt,
 Daar gy u Nood beklagt,
 Zo klaagt u Nood dog niet, dog niet,
 Zo klaagt u Nood dog niet;
 Gelyk dit Meisje heeft gedaan,
 Dan raakt gy in geen Verdriet.

Een Nieuw Lied, of Kermis-Trant van het Savojaars Meisje.

Op een aangenaame Vois.

IEDiese, un grand canteusen,
 Van de Opera, wat schant,
 Nu moet ik als de Geuzen,
 Gaan loopen agter het Land,
 En 'k moet van Honger Sterven,
 Had myn Man niet parbleus,
 Haar Phielis niet doen erven,
 Een kleine fraay karjeus.

Zeg Savojaardze Meisje,
 Laat myn jouw fraay karjeus
 Eens kyken voor een reisje;
 Maar jee wat kykje beus;
 Ik loof dat onze Kniertje,
 Die ik ook Min, voorwaar,
 Zag liever 't Mormor-Diertje,
 Van deeze Savojaar.

Weg met die malle Grillen,
 Ik heb daar van geen weet,
 Ik zou 't niet kyken willen,
 Uit vrees dat hy myn Beet;
 Nu laat ons Vroolyk weezen,
 Op Savojaartjes trant,
 En Springen hoog gepreezen,
 Na de Mode al van ons Land.

De Heeren die Bestieren,
 Dit Dorp met wys Belyd;
 Zy dank voor dat wy Vieren,
 Dees blyden Kermis-Tyd;
 Maar gy zult van ons wag-

ten,
 By 't openen van 't Gordyn,
 Dat lust en vlyt en kragten,
 Verdubbelt zullen zyn.

Maar wilt ons yver kweeken,
 Beminnaars van de Kunst,
 Toont ons een duidelyk Teeken,
 Van uwe milde gunst:
 Kan 't uw Goedkeuring draagen,
 Zo strekt dees Kermis-Tyd,
 Voor ons nog veele Daagen,
 Tot Vreugd en tot Profyt.

Nu moet ik weer gaan Zwerven,
 Al met myn Mormer-Dier,
 En 'k moet van Honger Sterven,
 Want ik heb geen Plyzier
 Van myne Phielt genooten,
 Al schoon was ik zyn Vrouw,
 Hy ging nu myn Verstooten
 En bleef myn niet Getrouw.

Wat zou ik gaan beginnen,
 Had myn Man niet ter deeg,
 Zyn Werk begaan met Zinnen,
 Dat ik een Phieltje kreeg,
 Dan moest ik weer gaan Zwerven,
 En loopen agter het Land;
 Ik moest van Honger Sterven,
 Zo ik geen hulp en vand.

Adieu ik wil nu Schyden,
 Tot op een ander Iaar,
 Wy hoopen met Verblyden,
 Dat uw dees Kunst voorwaar,
 Nog mag gedagtig weezen,
 Om wederom met vlyd,
 Te koomen hoog gepreezen,
 Al op dees Kermis-Tyd.

Een Minne-Lied, van Daphne.

Op een aangename Vois.

DOen Daphne d'overschoone Maagd,
 Van Apol haar Vlugt nam ten Boswaard in
 En van hem snel wierd na gejaagt,
 En hy lieper en rieper komt schoone Godin,
 Toeft wat, Toeft wat, Weest niet Verbolgen,
 En waarom loop-

je, U zelven bezind,
 Leeuwen nog Beeren, Nog Tygers u volgen,
 Maar 't is Apollo die u zo Bemind;
 Wilt u erbermen ziet, Agt gy myn Kermen niet;
 Laat myn Godheid niet in de Ley;
 Hebt Deernis, ô! Daphne! Hebt Deernis met my.

Die geen daar gy zo schuw van Vlucht,
 Is Herder of Kinkel die 't Vee hoed of Weid,
 Maar 't is een God die door de Lugt,
 De gulde glants van zyn Straalen uitspreid;
 d'Opperste Iupiter is myn Heer Vader,
 Daros, Delphos en Thenedos staan,
 Tot myn der Gebied en Bevel allegader;
 Ik ben de Zon, Myn Zuster de Maan,
 Kruiden en Bloemen die ik naauw te noemen weet,
 Lokken myn Straalen alleen uit d'Aard,
 Mag dit u niet Lokken, ô! Schoone bedaald.

Nooit word ik Oud, Staag blyf ik Ionk,
 Myn Haar en Vergryst nooit maar blyft even Geel,
 Want ik van Iupyn myn Weezen ontfong,
 By de neegen Muzen en 't spel van myn Veel,
 En of myn Daphne ik mogt koomen ter ooren,
 Dat gy dog u Loopen gerust liet,
 'k Zou buiten twyffel u Hartje bekooren,
 Om myn te helpen uit myn Verdriet,
 Och! hoe gerusjes, Wou ik dan met Kusjes,
 Iou Liefje onthaalen als een Godin,
 Nu Daphne, Staat Daphne, Hoord dog na myn Min.

Maar 't was om niet, Wat Phebus riep,
 Want Daphne Vlucht heen zo snel als zy kon,
 Waarom hy ook zo schigtig liep,
 Dat hy haar in 't Loopen op 't laatste verwon,
 Venus, Venus, Phebus bestormt my,
 Helpt my, ô! Vader riep Daphne vertzaagt:
 Kuisze Diana komt bid ik hervormt gy,
 Straks de Schoonheid, Verhoord dog u Maagt,
 Want ik wil Sterven eer, Hy zou verwerven meer,
 ô! Dood gy zyt my zeer wellekoom,
 Daar mee zo wierd Daphne hervormt in een Boom.

De droeve Phebus bleek van rouw,
 Omhelsde met Traanen de lieve Lauwerier,
 En zey, ô! Boom, Beeld van myn Vrouw,
 Blyf altyd jong en een Vyand van 't Vier:
 Spartelt en klaterd wanneer men u Bladeren Werpt in 't Vier,
 Doed als Daphne deed, Doen haar 't Vier van Minne kwam naderen,
 Stryd dan als Daphne myn wederstreed,
 Leerd daar de Maagden door,
 Als men haar jaagt het Oor,
 Nimmermeer te buigen naar geile Lust
 En daar op heeft Phebus den Boom eens Gekust.

Een Nieuwe Minnaars Klagt.

Op een aangenaame Vois.

ACH! myn schoone myn Beminde,
 Troost myn in dees droeve Staat,
 Want by u is Troost te vinden,
 Die 't Verstand te booven gaat;
 Gy alleen kunt myn Geneezen
 En Verheugen myn Gemoed,
 Hoe zoud gy dan bitter weezen,
 Daar gy zyt het zoetste zoet.

Hoe zoud gy myn kunnen Haaten,
 Daar ik u zo trouw Bemin,
 Ik en zal u nooit Verlaaten
 En niet stellen uit myn Zin,
 Voor dat myn de Dood zal scheiden,
 Eer en verlaat ik u dog niet;
 Aanhoord myn Klaagen, Aanziet myn lyden,
 Dat om uwent wil geschied.

Min die doet ons Hert verteeren,
 Door het wygeren van het zoet;
 Min die doet ons Vleijen leeren
 En baard ons veel teegenspoed,
 Door haar uitgespanne Netten,
 Vangt zy ons in veel Ver-

driet;
 Zy is Wreed en stelt ons Wetten,
 Maak ons Slaaf als zy 't Gebied.

Laaten wy de Liefden haaten,
 Vlieden wy dat groot gevaar;
 Min die speeld by alle Staaten,
 Meenig Rol zo droef en naar
 En u Wreedheid uitgelaaten,
 Brengt veel Minnaars in gevaar,
 Laaten wy de Liefde haaten,
 Vlieden wy dat groot gevaar.

Een Nieuw Vermaakelyk Lied, tusschen verscheide Mannen en Vrouwen binnen deeze Stad.

Stem: Sus, sus Philander, gy maakt het al te bont.

Wilt myn Reeden aanhooren
 En luisterd na dit lied,
 Hoe in den Houwelyken Staat,
 Veel Kommer en Verdriet;
 Zy willen alle Trouwen,
 Die maar Lepel likken kan,
 Zy krygen haast Berouwen,
 Heel dikwils 't zy Vrouw of Man.

Het is een zoet beginnen,
 Als men eerst Trouwen zal;
 Zy gaan malkander Minnen,
 Zy bennen even mal:
 't Is door de Minnestreeken,
 't Is al liefste Man en Vrouw,
 Het duurt nog geen drie Weeken,
 Of het is rondertje douw.

Men mag den Trouw gelyken,
 Al by een Viszers Fuik,
 Alwaar de Vis komt loopen in
 En kan 'er niet weer uit,
 Die daar in zyn gekroopen,
 Die zitten daar vast in,
 Maar van buiten zy loopen,
 Om daar nog in te zyn.

Alzo gaat het meede,
 Al met de jonge leugd,
 Een ieder wenscht Getrouwt te zyn,
 Zy meenen het is al Vreugd,
 Maar als zy het wel bevon-

den,
 Al wat uit het Trouwen spruit,
 Dan zyn zy Gebonden
 En men kan 'er niet weer uit.

Dan gaat het op een Klaagen,
 Van meenig Man en Vrouw;
 De drommel mogt zo Trouwen gaan;
 Ik heb nu al Berouw:
 Had ik dat geweeten,
 Dat ik nu zie meenig reis,
 Ik had liever Gegeeten,
 Roggen-Brood en korsjes Keys.

De drommel mogt zo Trouwen,
 Ik ben myn Wyf al moe,
 Had ik liever gaan Vaaren,
 Al naar Oost-Injen toe;
 Had ik liever gaan Zeilen,
 Al met een Schip of Schuit,
 Of myn Broek Bevuilen,
 Al moest ik ze Schrobben uit.

Ik word schier Dol van Zinnen,
 Zo ben ik nu Gebruid,
 Myn Wyf die wil niet Spinnen,
 Zy loopt de Deur staag uit,
 Al door de Buurt Klappeijen,
 In het een of 't ander Huis;
 Zy weet haar Naars te dryen,
 Gelyk een Weerhaan op 't Kruis.

Toen ik myn Vrouw eerst Vryden,
 Zy was schoon in myn Oog,
 Gekruld, Gestrikt en ook Gekwikt,
 Daar zy my mee Bedroog
 En ging altyd zo Blinken,
 Als de Zon die helder schynd;
 Maar nu gaat zy Stinken,
 Zeeven Uuren in de Wind.

Een ander daarenteegen,
 Zeid Buurman gy hebt gelyk,
 Hebt gy zo een gekreegen,
 Ik heb ook haars gelyk,
 Het zyn twee schoone Taszen,
 Als ik u dat zeggen moet,
 Die malkaar wel paszen,
 Gelyk twee Kooten uit een Voet.

Een ander gaat dan zeggen,
 Myn Wyf dat niet en let,
 Maar al dat ik kan Winnen,
 Versmilt zy 't of Vervret;
 Zy wil ook Coffy Zuipen,
 Brandewyn of Anys,

Dan gaat zy my Kuipen,
Breng ik haar geen Geld meer t'Huis.

Dan gaat zy my zeggen,
Man wil je neemen agt,
Zo rekend my ter deegen,
Ik ben van goed Geslagt;
Wil ik het haar uitleggen,
Dat zy haar

Man Eeren moet,
 Dan gaat zy my zeggen,
 Bent gy 't Hoofd ik ben de Hoed.

Een ander komt dan Klaagen,
 Ik word schier Disperaat;
 Myn Wyf die Kyft en Knort altyd,
 Ik word liever Soldaat,
 Of ik Rey te Paarden,
 Of Vaar na Oost-Indie toe,
 By haar kan ik niet aarden,
 Zo te Leeven ben ik moe.

Kwam zy maar te Rusten,
 Zo was ik uit de Pyn,
 Ik zou geen Vreugd meer lusten,
 Om weer Getrouwt te zyn,
 Kwam zy maar te Scheiden,
 Dat de Klok daar over Luid,
 Ik wed ik nooit weer Vryden,
 Want ik ken dat zoete Kruid.

Kon ik haar Verkoopen,
 Gelyk een Koe of Paard,
 Ik liet ze ter Mark loopen,
 Want ze is geen Oortje waard,
 Konde ik Koop-Luy krygen,
 Al was het maar een Duit,
 Ik zou niet lang drygen,
 Anders roep ik ruile Buit.

Ik wou ze wel Verpaszen:
 Wel Buurman ik ging mee,
 Wy zouden ze ons dan maaken kwyt
 En Verruilen ze aan Thee,
 Kost ik nog Geld bedingen,
 Al waar de Som niet groot, Maar Klein,
 Ik zou ze niet t'Huis brengen,
 Maar Ruilen voor Brandewyn.

Hier valt nog veel te zeggen,
 Maar de Tyd die valt te kort:
 Nu zal ik eens gaan uitleggen,
 Wat aan de Mans al schort,
 Zy zyn nu niet allen,
 Zo heilig met 'er daad,
 Dat zy niet en vallen,
 In het een of ander kwaad.

De Vrouwen hebben Reeden,
 Om te Klaagen haaren Nood,
 Myn Man is nooit te Vreeden,
 Hy schopt my en hy stoot:
 De Kinders zitten te Kryten
 En dan komt hy zo Verwoed,
 My nog op 't Lyf te Smyten,

Dat myn Neus en Tanden Bloed.

Een ander komt ook Klaagen,
Myn Man valt my zo hard,
Hy is te Lui ik kan 't niet draagen,

Geen Kleeren heeft hy aan 't Gat;
 Hy loopt Noord en Zuijen
 En altyd weer de Deure uit,
 Om te Lanterluijen,
 Anders zit hy my en Bruid.

Ik heb een dronke Snuitje,
 Zegt daar een ander Wyf,
 Die heeft myn Geld en Goed verbruid
 En Slaat my nog op 't Lyf,
 De Drommel uit der Hellen,
 Die mogt zo zyn Getrouwt,
 Hy gaat myn Ribben tellen,
 Met een entje van een Hout.

Daar komt een ander Wyfje,
 Die heeft nog grooter Kruis,
 Myn Man Verkoopt myn Goed van 't Lyf,
 Hy brengt het in 't Hoer-Huis,
 Ik heb niet te Eeten,
 Als hy niet Dronken en is,
 Dan word ik Gesmeeten
 En Gebeukt als een Stokvis.

Aanhoord gy jonge Lieden,
 Die hier malkander Vryd,
 Die Liefde die zo jong vertoont,
 Die raakt gy zo haast niet kwyt,
 Maar wilt gy Trouwen leeren,
 Met de Deugd ter Bruiloft zyn,
 Die zal wel Verkeeren,
 Al 't Water in zoete Wyn.

Een Nieuw Lied, van een Jonkman en een Jonge Dogter.

Op een aangenaame Vois.

IK leg zomtyds geheel vol Fantazyen,
 Om dat myn Liefje my niet meer en agt,
 Ik Zugt ik Ween schier Dag en Nagt,
 Om dat ik haar niet zien of spreekken mag.

Schoon Lief waar dat ik ga of waar ik bin,
 Gy speeld gestaedig Lief al in myn Zin,
 Daar is niemand op de Aard zo schoon,
 Die myn Behaagen kan als u Perzoon.

Schoon Lief kon ik u helpen met myn Bloed,

Ik schonk het u myn Lief op staande Voet,
Ik schonk u myn Hert tot een present,
Om u myn Lief te doen contantement.

Ik kwam by haar al in de Morgenstond,
Toen ik myn zoete Lief in Ruste vond,
Ik riep, ach! Hemel wilt myn dog bystaan,
Of anders zo moet ik nu Doolen gaan.

Patientie Lief als het anders niet weezen kan,
Dat ik schoon Kind u moet Verlaaten dan,
Zo schey ik Gerust van deeze Waereld af,
Om zo te daalen in het duister Graf.

Adieu dan myn Vlees, Adieu dan myn Bloed,
Om dat ik u myn Lief Verlaaten moet,
Zo neem ik myn keer tot God den Heer,
Die zal myn Verlaaten nu nog nimmermeer.

Die dit nieuwe Lied zo heeft Gedigt,
Het was een Kwantje zyn Hert was ligt,
Hy heeft het alzo wel Gestigt,
Al van de mooie Meisjes al van Maastricht.

t'Zaamenspraak tusschen een Herder en een Herderin.

Op een aangename Vois.

IK groet u schoone Herderinne,
In deeze Morgenstond,
Vergunt myn dog eens wederminne,
Die de Ziel zo is doorwond:
Wel dus Herder hoe spreekt gy myn dus aan,
Ik bid u gaat verder en laat myn staan,
Want het zal nimmer niet gebeuren,
Houd op van Treuren,
Wilt na een ander gaan,
Ik sluit myn Deure en ik laat u staan.

Moet ik dan zo troosteloos Zwerven,
Zonder

uwe Wedermin,
 Zal ik dan geen Troost verwerven,
 Of verzagten mynen Zin:
 Neen myn Zinnen die zyn als een Steen,
 Gantsch doof voor het Minnen en u Geween,
 Dat kan myn jonk Hert nooit verzagten,
 Want al uwe Klagten,
 Zyn altoos maar ydele Praat,
 Die ik niet zal agten maar altoos haat.

Ach! verhoord dog eens myn Kermen,
 Opent eens u Hart voor my,
 Rykt eens uit u lieve ermen
 En verzagt 't geen dat ik lei:
 Och! ik wil niet hooren, Daarom zeg ik vaar wel,
 Ik stop myn Ooren, Voor zulk een gerel,
 Kiest liever in een ander uw behaagen,
 Hoe kunt gy dan Klaagen,
 Een die niet Minnen kan,
 Ik schep geen behaagen, In eenen Ionkman.

Ach! ach! wat zyn dit bittere woorden,
 Voor een Hart vol van zuivere Min,
 Droeviger nooit myn Ziele hoorden,
 Ik Sterf, adieu myn Engelin:
 Vaart wel Leander en Sterf zo niet,
 Daar is een ander die u Verdriet
 Verzagten kan, U Leed in Klaagen:
 Wie kan steeds verdraagen,
 Het zal wel overgaan,
 U Minne Klaagen, Dies laat u dog raan.

De ongestadige Minnaar.

Stem: Als 't Begind.

Niemand hoeft zig vreemd te houwen,
 Schoon ik al wat dikmaals Vry,
 Dat men my nog niet ziet Trouwen,
 Het is maar uit Laggerny,

Want die ik het laatste zie,
 Ik het allermeest myn Dienst aanbie,
 Want ik meen telkens te veranderen,
 Mits ik voor het Huwelyk vlie.

Gisteren zag ik een Bruinette,
 Die my byster wel beviel,
 Ik boog my onder haare wetten,
 Ik noemde haar myn tweede Ziel,
 Maar doen zy was weg gegaan,
 Was de Liefde haast gedaan,
 Want ik dagt daar zyn wel anderen,
 Mits ik tragt telkens te veranderen,
 Het nieuwste staat my het beste aan.

Heeden heb ik weer myn Zinnen,
 Op een mooy Blondje gesteld;
 Dog ik zal haar niet lang Minnen,
 Zy houd my niet in haar Geweld;
 Zy blyft zo lang in myn Zin,
 Tot ik weer een ander vin;
 Ik ruil de een teegens den anderen,
 Van Daag meen ik nog te veranderen,
 Ik wil niet Kwynen door de Min.

Noem ik dan 's Avonds na den Eeten,
 Haar de Liefste die ik Min,
 's Morgens ben ik het al vergeeten
 En stel haar weer uit myn Zin;
 Daarom is zy veel te slegt,
 Die gelooft al wat ik zeg:
 Ik Vry de een en hou 't met anderen,
 Want ik meen telkens te veranderen,
 Een te hebben is al te slegt.

Het feest van Bacchus.

Op een aangename Vois.

KOM Vieren wy t'zaam Bacchus Feest,
 Met Vroolykheid en bly van Geest,
 's Is in de Wyn-Oogst Tyd,
 Weest al te zaam Verblyd;
 De Herfst ô! Vrinden, is vol Vreugd,
 Neemt vry Genoegen in uw leugd,
 En eer uw Tyd voorby zal zyn,
 Bediend u rykelyk van Wyn,
 En roept, Wat zoet Nat,
 Komt uit Bacchus Vat.

Kom neemt u Liefje by de Hand,
 Waar aan u Cupido Verpand;
 Zeg haar, Myn Ziels-Vrindin,
 Ik offer u myn Min.
 Wil zy u Liefde niet voldoen,
 Gaat op den Wynberg in het Groen,

Wilt t'zaam wat Druifjes Plukken gaan,
 Voor zeeker gy zult zyn voldaan
 En roept, welk een Troost,
 Geeft ons Bacchus Kroost.

Gy die zomwyle God Vulkaan,
 Al Snoepende in u Huis ziet gaan,
 Denkt niet ik ben 't alleen,
 Die zaak is heel gemeen:
 Toont dan nog Spyt, nog Razerny,
 Zet al u Wanhoop aan een zey,
 Verdrink u Wraak in Bacchus Nat,
 En maak u Meester van zyn Vat
 En roept, welk een kragt,
 Geeft ons Bacchus magt.

Het plagt eertyds de Wys te zyn,
 Dat Mans gebruikte alleen de Wyn;
 De Vrouwtjes doen 't nu mee,
 Men is 'er mee te vree,
 Zy Drinken Glaasjes vol en klaar,
 Ia zelfs de Meisjes van Veertien Jaar;
 Men zal 't in openbaar niet doen,
 Maar in 't Geheim is meer Fatzoen
 En roept, wat zoet Nat,
 Geeft ons Bacchus Vat.

Als wy ons Arbeid zien beloont
 En dat onze Yver werd Bekroont,
 Wat Vreugd is 't voor ons al
 En Oordeelkunde is 't al;
 Liefhebbers zo gy zyt voldaan,
 Wilt dan met Vreugd na Huis toe gaan,
 En plaats uw Liefje aan uw zey,
 En zet 'er een paar Flesjes by;
 Zyt Vroolyk van Geest,
 En vierd Bacchus Feest.

Drink-lied.***Stem: Schoon dat ik onder 't Groen.***

GEen grooter Vreugd op Aard,
 Wat dat men ook mag Raazen,
 Als Wyn uit schoone Glaazen,
 Gedronken by den Haard,
 Geen grooter Vreugd op Aard.
 Wie zou zig niet Verheugen,
 Als hy met friske Teugen,
 Dat heerlyk Druiven Nat,
 Mag Zuigen in zyn Gat:
 Kom laat ons nog eens Klinken,
 'k Verlang al weer na Drinken;
 Ik wagt het van uw Hand,
 Myn Keel schreeuwt Moord en Brand.

Geeft vry een volle Bak?
 Wat doe jy, Drinkje Rooje?
 Dan wil ik met u pooijen;
 Ik hou van Basseracq,
 't Zoet maakt de Maag te zwak;
 Zy smeeren 't met Cieropen,
 Men ziet het wel aan 't loopen,
 De Wyn die schynd puur taay:
 Maar friske Rooije Baay,
 Is kragtig en smaakt Geurig
 En maakt de Zinnen fleurig,
 Hoe heerlyk kleurd ze in 't Glas;

Ey! Hospes schenkt eens ras.

Nu halta voor een poos,
Ik wou nu wel eens Rooken,
Komt elk een Pyp ontstooken,
'k Heb hier iets in myn Doos,
Dat ruikt gelyk een Roos;
Tabak uit lange Pypen,
Die kan de Zinnen Slypen;
My dunkt men Discoureerd,
Wel tienmaal zo Geleerd,
Wanneer 'er onder 't Rooken,
Van zaaken word Gesprooken;
De Reuk zelfs van dit Kruit,
Die lokt de Zinnen uit.

Maar eerst nog eens in 't rond
Een voldertje Geschonken,
En lustig uitgedronken,
Want met een drooge Mond,
Is 't Rooken Ongezond:
Zie zo, dat geeft Genoegen,
Men kan niet altyd Ploegen;
Maar als men 't wagten kan,
Zo moet men nu en dan,
Zig eenmaal Diverteeren,
Dat is noodwendig Heeren,
Want al wat men hier heeft,
Is dat men Vroolyk Leeft.

**De eige Bekentenis van Willem van Santen, Oud 56 Jaaren,
Geëxecuteert binnen Rotterdam, op Dingsdag, den 23 November,
1756. Dewelke Leevendig is Gerabraakt en vervolgens het Doode
Lighaam op een Rad geleid.**

Stem: Van de Agtkante Boer.

HElaas nu kom ik te beschouwen
Den laatsten Dag dien ik Leeven zal
En moet nu Scheiden, vlug en gouwe,
Van 's Waerelds rond en Aardsche Dal,
Waar op ik zo veel Jaaren Leefde,
Gants ongebonden en begeefde
My tot allerhande Dievery,
Tot Schrik der Boeren aan alle zey.

Ik had geen vreemde Kameraaden,
Maar wel twee eigen Broeders boos,
Van 't zelfde zop mee overlaaden
Als ik, om een anders Goedje loos
Te krygen door Rooven ende Steelen,
Dat wy dan t'zaamen gingen deelen,
En dan Verkogten zonder abuis,
Bragten het Geldje plyzierig t'Huis.

Dat wy niet zuinig gingen Verteeren,
Maar Leefden daar puur als Heeren af,
Met Drinken ende Kwinkeleeren,
En vreesden in 't minste voor geen Straf;
Wy kruisten overal in 't rond
Op 't platte Land en als wy vonden

Occasie na onze wensch en zin,
Dan Braaken wy 'er maar spoedig in.

Door de Groef-Vengsters hier en daare,
Waarom men voor Rovers wierd bekend,
En daarom ook al Gebannen waaren,
Van Dorpen en mogten daar omtrent
Niet Woonen, of in het minste koomen,
Want elk die scheen voor ons te schroomen,
Vermids wy meenig Huisbraak daan,
Ia Kist en Kast gingen open slaan.

Met een Hand-Byltje zeer bekwaame,
Dat myn oudste Broer droeg in zyn Zak
En overal met ons mee naamen,
Want verstrekte ons tot groot gemak;
Ia hebben ons ook voort begeeven
In de Wey-Poort en daar bedreeven
Een wreede Moord aan een oud Man,
Daar wy verwoed op vielen an.

En met een Pistool in de zey schooten,
Dat hy ter needer viel op de Grond,
Dog straks weer oprees onverdrooten,
Waarom myn Broer hem doe terstond,
Met 't agterstuk van 't Pistool wilt weeten,
Zeer vreeszelyk heeft op 't Hoofd gesmeeten,
En ik gaf hem mee een schoot zeer snel,
Want hy was sterk en weerde hem wel.

Dog al zyn Worstelen kon niet baaten,
Ik smeed een Touw vlug om zyn Hals,
Men Sleekten hem voort zonder lang Praaten
En hingen hem op zeer Boos en Vals,
Agter al aan de Karn-Moolen;
Dog hebben daar niet veel Gestoolen,
De Meiden maakten te veel Gerugt,
Waar door wy moesten op de Vlugt.

En nog veel snoode Stukken meeren,

Bedreven wy aan alle kant;
 Dog ons Fortuin is om gaan keeren,
 Wy raakten in de Iustities Hand:
 Myn Broer heeft tot Gouda Straf geleeden,
 En hier in Rotterdam de Steede,
 Moet ik myn nu maaken bereid,
 Om te gaan na de Eeuwigheid.

Adieu dan Waereld vol Ellende:
 Adieu Vrouw en Kinders te gaar:
 Adieu dan Vrienden en Bekende,
 Ik stap nu na het Kruis heel naar,
 Waar op de Beul my zal Rabraaken,
 Beenen en Armen aan Stukken maaken,
 Dan zo vervolgens geeven de rest,
 En buiten op het Rad gezet voor 't lest.

Een Nieuw Minnewet van Lysje.

Op een aangenaame Vois.

ACh! myn zoete lieve Lysje,
 Zo Poezel en zagt van Vlysje:
 Ach! myn Engelagtig Meisje
 En kom geef my maar een Zoen,
 U byzyn kan my verrukken,
 Wilt maar by my neder bukken,
 Op dat het my eens mag lukken,
 Dat ik lang heb willen doen.

Weg, weg met u stoute Handen,
 Daar gy my mee aan komt randen,
 Weg, weg van myn Kousze-Banden,
 Gy verkreukt myn heele Schort,

Wilt met Kusjes u Beleijen,
 Dat zal u niet Beneijen,
 Of ik zal aan 't Loopen teijen,
 Zo jy maar eens Dartel word.

Wel myn zoete lieve Maatje,
 Wel myn Guitje lief hoe Praatje,
 Hebt gy niet by Griet en Kaatje,
 Myn u trouwe Min belooft,
 Zy zyn allebey Getuigen,
 Wilt maar by myn neder buigen,
 Of ik werp myn hoop in duigen,
 Want gy hebt myn Hert gerooft.

Wel als gy u woord wilt houwen,
 Dat gy myn daar na zult Trouwen,
 Neemt dees Ring aan voor de jouwen
 En maakt myn dan tot u Wyf,
 Wilt gy dan ben ik te vreeden;
 Maar ik bid u om een Reeden,
 Vergunt my u blanke Leeden,
 Want ik kryg het op myn Lyf.

Ik durf nu niet lieve Harmen,
 Dog ik hoop u in myn Armen,
 Nog zo lekker te Verwarmen;
 Maar ik bid u wagt zo lang:
 Maar hebt gy my wat te zeggen,
 Zo komt agter deeze Heggen,
 Maar verg my niet neer te leggen,
 Want gy maakt het my te bang.

Agter deeze groene Haagen,
 Kan ik het langer niet verdraagen,
 Gy zult het u niet Beklaagen,
 Zet u neder in het Groen;
 Een Kunsje zal ik u leeren,
 Dat u in 't minste niet zal deeren,
 Heb geen zorg voor u Kleeren,

Want ik zal het zindelyk doen.

Ach! ach! wat is dat voor Mallen,
 Harmen Lief gy doet my vallen;
 Hoe zoet weet gy nu te Kallen,
 Ach! hoe Zoen je myn zoet,
 Zo te Kuszen en te Streelen,
 Zal my nimmer niet verveelen,
 Want gy weet myn Hert te heelen,
 Met u Huwelyks Poppe Goed.

De Lastigheid des Huwelyks.

Op een aangenaame Vois.

TURkye, ô! Schoonste van de Ryken,
 Indien men daar, by de edele Wyn,
 Zo vry, als hier, mogt Vroolyk zyn,
 Wat Land was by u te gelyken?
 Hier is men met een Wyf geplaagd,
 Daar kan men, zonder veel bedenken,
 Haar aan een Vriend of Buurman schenken,
 Zo dra haar byzyn ons mishaaagd.

Turkye, ô! aangenaam Gewest!
 Indien 'er niets meer valt te waagen,
 Om van zyn Wyf te zyn Ontslaagen,
 Als na 't befaamde Plondernest
 Algiers, eens over Zee te Vaaren,
 Om daar voor die ik hier ben moe,
 My aan een andere te Paaren,
 Ik trek 'er Morgen ook na toe.

Minne-lied.*Stem: Ik ben een Prinsje van de Waereld.*

Gelyk een fier en aardig Roosje,
 Wiens knopje nog bedekt het bloosje,
 Haar zuivere glans verbergt in 't groen;
 Eer dat het Bloempjen is ontlooken,
 Zo wenscht men 't weer, wyl 't blyft gedooken,
 Te hebben, om zyn lust te doen.

Maar door de heete Lugt van buiten,
 Als het haar Blaadjes gaat ontsluiten,
 Verdort terstond al de edele glans:
 Men ziet haar schoone kleur ontrukken,
 Eer 't een Beminnaar af komt plukken,
 Als 't oud word, tot een Roozekrans.

Zo ook het Bloempje van ons Leeven,
 Door Tyds geweld ter neer gedreeven
 En afgeworpen, keerd nooit weer,
 Wanneer ons Ieugd is weg genoomen,
 Geen jonge Jaaren weeder koomen,
 Onze kragt word minder meer en meer.

Laat ons de Vrugten, vroeg Gewaszen,
 Eer 't Nood geheim ons komt verraszen
 Als 't is te laat en 't blos verslind,
 Dan in de frisze Ionkheid plukken:
 Laat ons voor Mins vermoogen bukken.
 Mind, zo gy weezen wilt Bemind.

Minne-zang.***Op een aangenaame Vois.***

ô! Minnaars tragt in 't bloeijen van uw' Iaaren,
 Alleen uw' lust en wenschen te voldoen;
 Houd wys de geen, die alle Zorg laat vaaren,
 Doorbrengende den Tyd met Min te voen.

Ban uit uw Hart de Zugt tot ydele Eere;
 De glans daar van heeft slegts een valsche lof,
 Dat uw Gemoed dat Schynschoon steeds ontbeere:
 Het diend u niet; 't Is maar een hand vol stof.

Op het Vermaak van dit wellustig Leeven,
 Bouwd vryelyk de Wetten van de Reen;
 Natuur zal u geleiden, wel te vreeden,
 En pluk de Vrugt, eer zulk een Tyd gaat heen.

De Eergierigheid is Dwaas en Ongesleeven,
 Dat zy zig Streeld met zulk een vals Gerugt,
 't Geen niet is, dan een Stokbeeld, zonder Greepen,
 Of als de looze en ligt ontslipte Lugt.

De Eer, waar van u de schraale Zorgen knaagen,
 Is 't Blixem-Ligt, dat u zo haast Verblind,
 En ligter als een Droom is weg te jaagen,
 Die haast verstuift gelyk de ligte Wind.

Wel aan dan, dat van voor geleede Smarte,
 De Ziele het Gevoelen ras verliest,
 En, zonder het te bergen in het Harte,
 Dat Leed vergeet, waar voor men Vreugd verkiest.

Dat van het Lighaam nergens af verwonder;
 En niet en denke als om haar Hart vermaak,
 (Schoon dat den Hemel Reegen geeft of Donder,)
 De Vreugd bemind ver boven andere zaak.

Die zoete en aangenaame wyze van Leeven,
 Die ons Geleerd word door Natura's Wet,
 Behoord u een Verbintenis te geeven,
 Die uwen Waan en Hoogmoed Paalen zet.

Lied.

Op een aangenaame Vois.

LEst als de Nagt-Godin Diaan,
 Haar glinsterende Pruik had aangedaan
 En dat een ieder Vreugde schepte,
 En elk in Minnelust,
 Om 't zeerst zyn Handen repten,
 Hield ik myn gerust.

Ik zag hoe elk zyn lust voldee,
 Ik haakte na de Zoetheid mee;
 Elk nam zyn Iuffer in de Armen,
 d'Een Kust en de ander Vleid
 En ik eilaas, och armen!
 Bleef vol Treurigheid.

Daar Zong 'er een, een vroolyk Lied,
 Gins Trekkebekt men in 't verschiet;
 Wat verder in een donker Hoekje,
 Slaat Cupido de Maat,
 Terwyl de Broek het Doekje,
 Naar haar wens verzaat.

Doen zag ik nog een mooie Tryn,
 By 't glinsteren van de Maaneschyn,
 Die kreeg haar Buik vol op een Bankje,
 Zy trekt haar klyne Mond,
 Regt of zy zey, Ik Dankje,
 Gy geneest myn Wond.

Maar mooie Marry ging het doen,
 Digt by haar Vaar op nieuw Fatzoen;
 De Vader kwam het spel te hooren,
 Doen moest den armen Knegt,
 Zyn blydschap zien verlooren;
 Och! hy zag zo slegt.

En naauwelyks was dat Spel gedaan,
 Of daar ging weer een ander aan,
 Ik dagt, ô! Nagt, wat brengt gy Kuuren,
 Die zulke Zoetheid ziet,
 Wie kan op 't Bed duuren,
 Ik dagt om Slaapen niet.

Maar als ik denk hoe meenig Kwant,
 Moet Vaaren na het warme Land,
 Die zo by Nagt de Straat bezoeken
 En hangen Geld en Lyf,
 Aan Gesteeven Doeken,
 Om haar tyd-verdryf.

Dan haat ik liever dat Gespuis
 En blyf veel liever Vroolyk t'Huis;
 'k Wil om een Meid geen Peper haalen,
 Of tot myn groot Verdriet,
 Op de Heilige Weg gaan Dwaalen,
 'k Hou van 't Zoenen niet.

Lied.

Stem: Als 't Begind.

SPaar, Meisjes, vry al uwe Toverlonkjes,
 Ik schuw die Minnevonkjes,
 'k Haat die Slaverny:
 Een ander mag uwe Vlammen bluszen;
 'k Zal my voortaan wel wagten u te Kuszen;
 Die uit een droog Bed op wil staan,
 Moet met geen Kooien omme gaan.

'k Heb eens Bemind, Een zo bekoorlyk Meisje,
 Zeer Poezel, Blank van Vleisje;
 Maar ik was Verblind.
 Waar ik my keerde of heenen wende,
 't Was Zugten, Dugten, Klaagen, zonder ende;
 'k Liep als een Zotskap door de Stad,
 Die zyn Verstand verlooren had,

Maar nu ter Tyd, geef ik om Leonoortje,
 (Hoe schoon ze ook is) geen Oortje,
 'k Ben die Zotheid kwyt.
 'k Wil om een Meid myn Vryheid niet verliezen;
 Maar 'k zal voortaan de roode Wyn verkiezen;
 Want, is men van het Drinken moe,
 Men Slaapt gerust, tot 's Morgens toe.

Lied.***Op een aangenaame Vois.***

ONs Katryntje lag
 Gebakert met twee Flesjes roode Wyn,
 Toen moest daar een Doctoer weezen, tiere lantenne,
 Toen moest daar een Doctoer zyn, tiere liere let tan tanderyn.

Toen moest daar een Doctoer weezen,
 Toen moest daar een Doctoer zyn:
 Als den Doctoer haar Pols voelde, tierelantenne,
 Toen verbood hy haar den Wyn, tiere liere let tan tanderyn.

Als den Doctoer haar Pols voelde,
 Toen verbood hy haar de Wyn:
 'k Heb al myn Leeven veel Gezoopen, tiere liere lantenne,
 Dat zal ook myn End nog zyn, tiere liere let tan tanderyn.

'k Heb al myn Leeven veel Gezoopen,
 Dat zal ook myn End nog zyn,
 Als ik Sterf wilt myn Begraaven, tiere lantenne,
 In de Kelder by den Wyn, tiere liere let tan tanderyn.

Als ik Sterf wilt myn Begraaven,
 In de Kelder by den Wyn,
 Wilt myn Mond zodanig leggen, tiere lantenne,
 Dat zy onder de Kraan mag zyn, tiere liere let tan tanderyn.

Wilt myn Mond zodanig leggen,
 Dat zy onder de Kraan mag zyn,
 Dan zal men zeggen die Karonje, tiere lantenne,
 Heeft Geleeft gelyk een Zwyn, tiere liere let tan tanderyn.

Dan zal men zeggen die Karonje,
 Heeft Geleeft gelyk een Zwyn:
 Koppelaarster, Dronken Teibel, tiere lantenne;
 Wat een stinkende Vot was Tryn, tiere liere let tan tanderyn.

t'Zaamenspraak, tusschen de Vryers en Vrysters aan de Zaan.

Stem: Van Prins Karel.

DE Vryers aan de Zaan,
 Zondags om neegen Uuren,
 Dan krygen zy de Kuuren,
 Dan gaat het Kleppen aan,
 Als de Oostzei heeft Geslaagen,
 Dan gaat men van den Dam,
 Om 't Meisje te gaan vraagen,
 Om 't Meisje te gaan vraagen,
 Of het haar geleegen kwam.

't Antwoord is Neen myn Vrind,
 Dat zal dees reis niet lukken;
 Gy moet my niet Verdrukken,
 Een ander die gy Bemind
 En wilt dan heenen loopen,
 Want het is nu te laat,
 Maar wilt dan eerst gaan Koopen, *bis.*
 Koffy of Chocolaat.

Schatje dat heb ik wel,
 Die hoef ik niet te Koopen,
 Dat was maar tweemaal loopen,
 Dat is maar Kinderspel,
 Die heb ik mee genoomen,
 Om als ik by u was,
 Plyzierig om te koomen, *bis.*
 De Tyd, doet open ras

Daar ben ik wat op gesteld,
 Dat Drink ik ook zo gaaren?
 Dat kan ik niet bespaaren,

Al kost het myn veel Geld:
 Lief doet u Deur maar Open,
 Ik ben hier maar alleen;
 Waar zou ik anders loopen, *bis*.
 Ik Min u, anders geen.

Neen maar ik geloof u niet,
 Gy moet myn niet Bedriegen,
 Wel waarom komt gy Liegen,
 Gy zyt al weer verspied,
 Van booven uit myn Vengster;
 Gy bent wel met uw vier,
 Hoe staat gy hier te Praaten, *bis*.
 Wel zo wie stuurt u hier.

Schatje doet u Deur dog op
 En laat 'er my maar binne,
 Ik ben die u Beminne;
 Gy zet my op de Schop,
 Ik wil het niet gelooven,
 Dat ik zou krygen Blaauw,
 De Liefde zou verdooven, *bis*.
 En resolveerd dog gaauw.

Ik staan hier in den Drop,
 Daar by nog in den Reegen,
 Schoon Lief laat u beweegen
 En doet u Deurtje op;
 Waar zou ik anders loopen,
 Den Otter is al digt;
 Ian Blok wil niet Verkoopen, *bis*.
 By Verhaak is geen Ligt.

Laat myn 'er dog maar in,
 Het zal u niet Berouwen,
 Ik staan hier te Verkouwen:
 Ey! doet dog maar myn Zin,
 Ik staan hier wel een Uure
 Te Praaten, vast met rouw,

En wilt maar wakker Vuuren, *bis*.
Of ik Verkleum van Kouw.

Wel Oude koude Bloed;
Komt gy dan hier nog Praaten,
Gy moet my gaan verlaaten,
Ik ben geheel niet goed,
Ik kan geen Vryers veelen,
Zo een Vrouw diend u niet:
Myn Eer kunt gy niet steelen, *bis*.
Vertrek nu met 'er spoed.

Eilaas ik ben wat stug,
Ik kan het ook niet laten,
Te loopen langs de Straaten
En treen langs de Minne-Brug;
Myn Hertje Lief moet lyden,
Dat ik niet ben Getrouwd,
Dat neegen Uurtjes Vryen, *bis*.
Meenig van den Slaap af houd.

Zie daar, zie daar, zie daar,
Ik laat 'er u nog inne,
Gy zyt die ik Beminne,
Maar om u groot misbaar,
Doen ik de Deur nog open,
Uw Schoenen schoon af veegt,
Beloof my Trouw te Minnen, *bis*.
Geen trouwheid dan ontbreekt.

Hoord Vryers aan de Zaan,
Hier zyn veel ryke Schatjes,
Ook 's Avonds op de Padjes,
Daar gy mee kunt uit gaan,
Ia Duizende van Liefjes,
Woonen hier op Zaandam,
Ia zulke lieve Diefjes, *bis*.
Die steeken u Hert in vlam.

EINDE .

Register.**A.**

AAnhoord gy Menschen wie gy zyt.	Pag.33
Ach! schoone jonge Maagd.	22
Ach! myn schoone Blomme.	51
Ach! myn schoone myn Beminde.	69
Ach! myn zoete lieve Lysje.	83
Ach! schoonste Carileen.	42

B.

Batavia Kasteel ten toone.	25
----------------------------	----

C.

Carileen, Ey! wilt u niet verschuilen.	40
--	----

D.

Daar zou 'er een Jager uit Jaagen gaan.	64
De Vryers aan de Zaan.	91
Doen Daphne de overschoone Maagd.	67

G.

Geen grooter Vreugd op Aard.	79
Gelyk een fier en aardig Roosje.	86
Gy die zomtyds een Flesje Koopt.	47

H.

Helaas nu kom ik te Beschouwen. 81

I.

Iediese, un grand canteusen. 66

Ik lag laatst op een Morgenstond.	Pag.12
Ik heb al weér wat nieuws in myn Kraam.	19
Ik Droomde laatst by Nagten.	29
[Ik] leg zomtyds geheel in Fantazyen.	73
[Ik groet] u schoone Herderinne.	74
[’t Is] om uw zoete Min.	39

K.

Komt hier gy Christenen Schaaren.	6
Komt hier Oost-Indies-Vaarders goed.	49
Komt luisterd Vrienden met malkander.	43
Kom vieren wy te zaam Bacchus Feest.	77

L.

Laatstmaal een Boer.	63
Lest als de Nagt-Godin Diaan.	88
Luisterd toe al gelyk.	43

M.

Men ziet nu veel Meisjes loopen.	46
ô! Minnaars tragt in’t Bloeijen van uw Jaaren.	87
Myn Hert is voor altyd verzeid.	31
Myn Man zit in de Kroeg te Zuipen.	59

N.

Niemand hoeft zig vreemd te houwen. 75

O.

ô! God, wat Ramp en Teegenspoed. 3

Och! wat is me al overkoomen. 8

Och! myn lieve Coridon. 20

Of ik schoon een Herder bin.	Pag.27
Onlangs ging ik om wat Baarsjes.	10
Ons Katryntje lag Gebaakerd.	90

P.

Philida was neêr gezeegen.	14
----------------------------	----

S.

Spiegeld u Jonkheid hier nu al te zaamen.	61
Spaar, Meisjes, vry al uwe Toverlonkjes.	89

T.

Turkye, ô! Schoonste van de Ryken.	85
------------------------------------	----

V.

Verheugd u nu met Hert en Zinnen.	16
-----------------------------------	----

W.

Wilt myn Reeden hooren.	70
-------------------------	----

Z.

Zou men nu van Vreugd niet Zingen.	37
------------------------------------	----

Zouden wy niet gaan uit Vryen. 55

Zoel zagt Windje. 58

Einde van het Register.